

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
77**

V ŠEJN

**CENA
70 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

NADMUDRENI LUPEŽI

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD
**NADMUDRENI
LUPEŽI**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 77

Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
OUTWITTED RASCALS

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Iren GALAMBOŠ
Agota VIRAG-BOGNAR

Stampa: 4. X 1985.
Tržište: 16. X 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — OUTWITTED RASCALS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Zapadnjak je zgnječio svoju cigaretu u pepeljari, mada nije bila popušena ni do polovine. Bilo mu je jasno da ta dvojica momaka nameravaju da ga izazovu i obračunaju se s njim. Međutim, on je želeo da izbegne svađu.

A onda je pepeo cigarete jednog od njih pao u Zapadnjakovu čašu viskija. To je ipak prevršilo svaku meru. Visoki čovek je odlučio da nauči pameti te žutokljunce.

— Ko je vas kojote napujdao na mene? — upita on tako glasno da se moglo čuti u celoj sali.

Momci su prestali da se cerekaju.

— Da li ti to želiš nas da uvrediš? — upita snažni tip koji je ličio na bika.

Sada se Šejn iscerio.

— Nisam imao tu nameru — reče on. — Samo sam želeo da saznam ko vam je obećao dolar ako se potučete sa mnom?

— Tresni ga po njušci, Riki! — ciknu njegov drugar. Bio je to momak sa retkim zubima, mršav i koščat.

Riki klimnu glavom.

— Učiniću to sigurno, Spajk, ako se ne izvini za ono što je izašlo iz njegovih poganih usta! — frknu on.

— A, zbog čega ja treba da se izvinjavam? — upita Šejn.

— Nikad mi nismo radili za jedan dolar — režao je Riki.

Njih dvojica svakako nisu bili jako pametni. Zapadnjak je primetio pokret mršavog momka koji je privukao ruku svom revolveru. Izgleda da ne barata tako loše revolverom, ali ko da mu kaže da protiv đavolski brzog Šejna nema ni malo šanse!

Zapadnjak nije pucao. Prišao je dvojici momaka. Brzo i odlučno. Za tren oka.

Riki je bio iznenađen i nije se ni pomerio. Pre nego što je bilo šta mogao da preduzme pogodila ga je Šejnova levica. Poleteo je u stranu, pravo ispred cevi svog mršavog drugara.

Spajk riknu. Njegov revolver bljunu vatru. Ipak, uspeo je da pomeri cev naniže tako da olovna kugla nije pogodila njegovog drugara.

Pre nego što su njih dvojica uspeli da se povrate od iznenađenja, Zapadnjak je stao između njih. Uhvatio ih je za uši i udario njihove glave jedno o drugu. Riki i Spajk padoše obojica na patos.

Krajičkom oka Šejn je primetio kako neki od prisutnih žure prema vratima. Okrenuo se polako.

Tog trenutka u salun je ušao neki čovek visokog stasa

obučen u tamno odelo. Šejnu nije promaklo to da on ispod šešira, koji je držao u rukama, ima revolver.

Uski brkovi vitkog čoveka se pokrenuše kad se u Šejnovoj ruci odjednom stvorio „remington”.

— Sklonite svoj top, Šejne — reče čovek. — Pođite sa mnom, odvešću vas kod Kleburna.

Zapadnjak je shvatio šta to znači. Jer, očigledno je taj nitkov poslao ovu dvojicu momaka da mu zagorčaju boravak ovde. Ali, zašto?

Zapadnjak je bio ljut kao ris. Pa, to je stvarno bio nizak udarac da neko proverava kako će on reagovati na napad tu nekih odrpanaca! Ili je taj lupež mislio da će ta dvojica uspeti da ga srede?

— Ko ste vi? — upita Šejn.

— Maks Ripli — odvrati vitki čovek. Osmehnuo se. Ali, njegove oči ostale su hladne kao ledeni breg.

— Imam ugovoren sastanak sa mister Kleburnom večeras u osam časova. Ripli — reče Zapadnjak. Pokazao je rukom prema dvojici momaka koji su sada počeli da se miću na podu. — I, kažite mu da neće biti ništa od našeg posla ako je on poslao ovu dvojicu smrdljivih jazavaca. A, ako je to bila vaša ideja Ripli, onda je bolje da vas večeras moje oči ne vide kod Kleburna.

Vitki čovek je prebledeo. Iz njegovih očiju sevnulo je stotinu munja. Riplijeva ruka đavolski opasno je krenula prema dršci od slonove kosti njegovog armijskog „kolta”.

Šejn je mirno odmahnuo rukom.

— Viski će platiti Spajk — doviknu on krčmaru. Okrenuo se i prošao pored Maksa Riplija.

II

Zapadnjak je čekao u svojoj hotelskoj sobi dok nije došlo vreme da krene u posetu Leonardu A. Kleburnu u njegovoj kući u Hempton Roudu. Cela ta stvar mu je izgledala nekako ljjigava. Nikako nije uspevao da se uhvati za nešto čvrsto. Njegov zadatak je bio da razjasni ubistvo ovdašnjeg šerifa, a i jednog maršala Sjedinjenih Država u Stimbout Springsu u Koloradu. Pošto se nalazio u Omahi, Sedma brigada mu je javila da se dogovori sa Kleburnom i da prihvati ono što mu on bude predložio.

Zapadnjaku nije bilo jasno kakve veze ima taj Kleburn s ubistvom šerifa i maršala Sjedinjenih Država u Stimbout Springsu! Uostalom, taj Kleburn je bio jedan od najbogatijih ljudi zapadno od Misisipija.

Slegao je ramenima. Kleburn će mu već reći o čemu se radi.

U osam sati je krenuo. Pre toga je u hotelu još jednom očistio svoj „remington”. Ono što mu se desilo u salunu i susret sa Maksom Riplijem opomenula ga je da mora biti oprezan.

Kleburnova kuća je bila ogromna i raskošna. Baš takvu je Zapadnjak i zamišljao. Otvorio mu je sluga u uniformi. Njegova leđa bila su malo povijena. Verovatno od stalnog

klanjanja. Kretao se tromo. Ali, odmah se moglo primetiti da on sebe smatra nečim višim nego što je Šejn.

Uveo je Zapadnjaka u jednu luksuznu prostoriju.

Posle skoro pet minuta pojavila se neka žena. Verovatno devojka. Zapadnjak je ocenio da ima negde oko dvadeset godina. Jadno žensko stvorenje. Ravne grudi, kosa bela kao pepeo, oči bezizrazne. Međutim, gledala je Zapadnjaka s omalovažavanjem.

— Moj otac će odmah doći, mister — reče ona nadmeno.

— Zovem se Šejn, mađam — osmehnu se Zapadnjak.

Nije znala šta da kaže. Kršila je svoje male ruke i neprestano treptala očima.

Tog trenutka pojavio se Maks Ripli i devojka je odmah pošla prema njemu.

— Halo, Šejne — doviknu Ripli. Iscerio se, ali je iz njegovih crnih očiju izbijala mržnja.

— Halo, Ripli — odvrati Šejn. — Da li vas Kleburn šalje kao svog zastupnika?

Ripli odmahnu glavom. I pre nego što je mogao da odgovori iza njega se pojavio Kleburn. Skoro za glavu niži od Riplija, debeo, s licem koje je podsećalo na svinjsku njušku, uske obrve i širok nos! Njegova kosa je na sredini glave bila retka.

Zapadnjak je dobro znao da prvi utisak vara. Kleburn nije bio neki dedica. Pogled njegovih sitnih očiju bio je prodoran i otrovan. Čak i bez revolvera taj debeljko je bio dovoljno opasan i Šejn nije bio sasvim siguran da mu je baš Ripli poslao tu dvojicu nitkova s revolverima da se s njim obračunaju.

— Da li ste vi Šejn? — upita Kleburn dubokim glasom koji mu nije baš odgovarao. Njegove oči su sevnule. — Zar niste sreli Rikija i Spajka?

Zapadnjak se kiselo osmehnu. Kleburn izgleda nije imao nameru da prikrije ko je uputio dvojicu revolveraša da ga izazovu i provere koliko je stvarno vešt.

— Izvinili ste se da vas boli glava, Kleburne, i povukli se — reče Zapadnjak — Zar ste stvarno mislili da sam ja jedna takva ništarija kad ste poslali tu dvojicu smrdljivih javavaca da se obračunaju sa mnom i provere da li sam ja stvarno čovek koji je spreman da prođe i kroz sito i rešetlo! Zašto niste naredili Ripliju da on to proverí?

Kleburn se namršti.

— Bojim se da bih ga u tom slučaju izgubio, Šejne.

Devojka je pokušala da se umeša u razgovor.

— Ostavite me da nasamo pričam sa Šejnom — promrmlja Kleburn. — Dosta, izlazi napolje!

Vrata su se zatvorila za njima.

— Kako neko može biti tako glup! — frknu Kleburn. — Mora već jednom da uvidi da taj prepredeni Ripli ipak turi moj novac. Jer, on može da osvoji skoro svaku lepu ženu. Da ja nisam njen otac on je svakako ne bi ni pogledao. Sedite, Šejne! Vas su mi preporučili kao jednog od najboljih momaka koji mi može pomoći. Koliko tražite?

Zapadnjak se isceri. Kao da su se gazde iz Sedme brigade

ponovo malo našalili s njim i prodali ga kao revolveraša. Pa dobro, onda će naplatiti!

— Zavisi od toga šta vi od mene tražite. Kleburne — reče Šejn. — Možda želite da vam skinem s vrata tog Riplija?

Zapadnjak je samo hteo malo da se našali, ali primetio je da Leonard A. Kleburn nema nameru da nešto zameri Zapadnjaku za ovo što je rekao.

— Hm! — huknu Kleburn. — Možda će vam se i pružiti prilika za to! Nešto drugo hoću da kažem. U ovoj stvari ne želim da budem škrt. Ali, Ripli mi je zasada potreban.

Zapadnjak je zapalio cigaretu i zavalio se nazad u stolici. Posmatrao je debelika.

— Radi se o jednom komadu zemlje tamo gore u Koloradu, Šejne — reče Kleburn. — U Park Rejndžu. Zapadno od Rebit Ijers klanca. Da li poznajete tu oblast?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Poznajem Stimbout Springs — reče on.

— Dobro. To je to. Između Stimbout Springsa i klanca nalazi se jedan ranč čiji je vlasnik Džok Hubard. Ja želim da kupim taj ranč.

Zapadnjak razvuče lice.

Kleburn je to primetio i odmahnuo glavom.

— Ne to na šta vi mislite, Šejne. Ne treba da vi tog čoveka pošaljete na onaj svet da bih ja prisvojio tu zemlju za sebe. Ja već imam prethodni ugovor s njim i Hubard je spreman da mi tu zemlju proda.

— A, šta ću ja onda vama? — upita Zapadnjak. Pomislio je na ubijene zvezdonosce u Stimbout Springsu.

— Mi smo ovde u Kansas Sitiiju daleko od svih zbivanja, Šejne — mrmliao je Kleburn. — Tamo u Koloradu se dešava nešto čudno. I meni se čini da iza svega toga stoji niko drugi nego Tiler Kovington.

Zapadnjak skoro da je zviznuo kroz zube.

Tiler Kovington!

Svako dete zapadno od Misisipija znalo je ko je Kovington. Taj čovek nije nikad bio manje bogat od Kleburna. Njegovi prsti su sigurno bili umešani u mnoge poslove. Rudnici, rančevi, željeznica, banke!

Šejnu su bile poznate i priče koje su ljudi šaputali o Kovingtonu i Kleburnu. Oni su stalno pokušavali da jedan drugom nanese štetu. Dosad Zapadnjak na to nije obraćao pažnju, ali kad je dobio zadatak od Sedme brigade, on se toga setio.

Kleburn je uporno gledao Šejna. Iscerio se.

— Vidim da vam je sve dobro poznato — reče on. — Kovington je bacio oko na Hubardovu zemlju i bojim se da je smislio nešto đavolski opasno da bi me prevario. I to nezakonito!

Šejn razvuče lice. Kao da je Kleburn uvek bio pošten i nikad se nije ogrešio o zakon! Glupost. Uvek je koristio sva moguća sredstva da uništi svog konkurenta.

— Kako to da vas dvojica želite da kupite baš Hubardovu zemlju? — upita Zapadnjak.

Kleburn je izvesno vreme oklevao.

— Bakar — reče on. — Moj čovek u Stimbout Springsu mi je javio da će Hubbard za svoj ranč primiti samo zlatne dolare i zato se bojim da će taj tvrdoglavi nitkov prodati zemlju Kovingtonu bez obzira na prethodni ugovor koji sam s njim sklopio, ako novac ne stigne na vreme u Stimbout Springs.

Zapadnjak se namršti.

— I, ja treba taj novac tamo da prebacim, zar ne? — upita.

— Da — odvrati Kleburn. — Ali, nemojte misliti da je to tako jednostavno. Šejne. Kovington svuda ima svoje uhode i vaš život će biti stalno u opasnosti od trenutka kada krenete iz Denvera gde ćete preuzeti novac.

— Koliko je to novca? — upita Šejn.

— Četrdeset hiljada dolara.

Zapadnjak se zamislio.

— U zlatnicima od po deset dolara to će biti iako težak teret. Pogotovu ako mora da ga nosi preko svog ramena, a ne kolima.

— Meni je svejedno kako ćete taj novac preneti. Šejne — reče on. — Uostalom, niste rekli koliko tražite za taj posao.

— Deset hiljada — odvrati Zapadnjak bez razmišljanja. — Pet hiljada sada, a pet hiljada po završetku posla. I to u papirnim novčanicama.

Kleburn klimnu glavom.

Zapadnjaku je sada bilo jasno da ga je taj čovek iznajmio za jedan đavolski opasan posao.

III

Šejn se obradovao kada je ušao u malo gnezdo. Kuće koje su bile sagrađene od grubog drveta šušćurile su se u večernjim senkama ispod okolnih brda. Tlo preko koga je mrkov prolazio umornim koracima bilo je meko. Prašina se dizala visoko i lepila se za noge životinje.

Ljudi su se okretali za njim kad je stigao u grad.

Zapadnjak zaustavi svoga mrkova ispred jedne kuće gde je bilo ispisano krupnim slovima „STREJNDŽERS REST”. Znači, tu se umorni putnik mogao odmoriti i prenočiti!

Visoki jahač sjaha iz sedla. Vezao je mrkova za poprečnu gredu.

Na vratima saluna pojavio se neki snažan čovek.

— Nećete se valjda usuditi da uđete u moj dućan — grmnju on i isceri se.

— Pa, da li je to salun ili nije? — upita Zapadnjak.

— Imate dobro oko, mister. Ali, ovo nije salun za skitnice. Najpre morate da očistite tu prašinu sa vašeg odela. Tek onda možete računati na to da ćete dobiti viski od mene.

— Ja sam pomislio da bih ovde mogao da se okupam — odvrati Zapadnjak — A, možda ovde u ovom selu krava postoji i neki hotel ili nešto slično?

Snažni čovek se nije uvredio. Pokazao je rukom niz glavnu ulicu mesta.

— Eno tamo — reče on. — Kod firme „Vels Fargo”, u njihovoj stanici možete prenočiti.

Zapadnjak sleže ramenima. Poterao je mrkova dalje. Ispred stanice „Vels Fargo“ jedan momak je već čekao i pružio ruku da prihvati uzde mrkova.

— Nemoj mu prilaziti pozadi — opomenu ga Šejn. — I pazi na njegove uši. Ako ih podigne uvis onda već sledećeg trenutka može da ugrize. Kad jede miran je kao jagnje. Možeš ga najpre istimariti. Kad je sit dobar je.

Crni čovek klimnu brzo glavom i povede mrkova.

Zapadnjak pođe prema poštanskoj stanici.

Ušao je u veliku prostoriju sa dugačkim stolovima i klupama pored njih. Iza šanka koji se nalazio levo pored zida stajao je neki čovek sede kose.

— Želeo bih da ovde prenoćim i ujutru rano da krenem kočijom u Stimbout Springs — reče Šejn. — Da li ima slobodnih mesta?

Sedokosi čovek potvrdno klimnu glavom.

— Ima, mister — reče on. — Vi ste prvi putnik. A, da li želite da se sada okupate?

— Kako da ne — huknu Zapadnjak.

Sedokosi je podigao obrve kad je video kako se Šejn kreće. Njegov pogled se za trenutak zaustavio na Zapadnjakovom trbuhu. Nešto kao da mu je bilo sumnjivo.

— Vaše lice sam sigurno negde video — reče on. — Vi ste sigurno Šejn, zar ne?

Visoki jahač klimnu glavom.

— Ja sam, mister — odvrati on i osmehnu se — Ali, stara vremena su prošla i „Vels Fargo“ i ja smo već odavno zakopali ratne sekire.

Izgleda da je to sedokosom čoveku bilo poznato.

— Sada ste svakako stariji i čudi me da ste se tako ugojili, Šejne. Ja se nadam da nećete sada kao nekad napasti kočiju kojom ćete putovati!

— Ne bojte se, mister — reče Zapadnjak. — Jedino kad sam gladan mogu biti nervozan. Zato, spremite mi nešto za jelo. Naravno ako ima šta. Uostalom, ja sam jako miran čovek, mister. Budite sigurni u to.

Upravnik poštanske stanice se maši rukom ispod tezge izvuče bocu „burbona“. Uzeo je i čašu i stavio je ispred Šejna.

— U zdravlje vašeg prašnjavog grla, Šejne! — reče on i osmehnu se. Samo, dalje ruke od Huane. Inače će vaša raga ostati ovde u ovom mestu.

— A ko je Huana? — upita Šejn radoznalo.

Sedokosi čovek nije ništa rekao. Okrenuo se na drugu stranu i nestao.

Zapadnjak sasu čašicu „burbona“ u svoje suvo grlo. Neka toplina prođe kroz njegovo telo. Nasuo je još jednom.

Okrepljujuća tečnost mu je prijala posle dugog jahanja iz Denvera.

IV

Sada je Šejn razumeo zašto ga je sedokosi čovek opomenuo da drži dalje svoje prste od Huane.

Mlada Meksikanka imala je negde oko dvadeset godina. Njene vatrene oči su zavodnički sevale. Izgleda da joj nije smetalo to što Šejn ima tako veliki stomak. Njen pogled je

bio uperen u njegovo preplanulo lice. Šejnu se učinilo da je potrebno samo da mahne rukom i lepa Meksikanka bi bez reči krenula za njim da mu trlja leđa dok se kupava. Ali, nije hteo da se zameri čoveku za šankom. Možda on želi da to lepo dete pripada samo njemu.

Tako se okupao sam, a Huana je istresla prašinu sa njegovog odelja. Dva sata kasnije vratio se on natrag u veliku prostoriju.

Pogled snažnog čoveka bio je ljutiti. Ispred njega na šanku nalazila se karta za poštansku kočiju. Šejn je uzeo. Upravo kada je hteo da pita sedokosog čoveka zašto se mršti na njega, pojavila se Huana. Nosila je poslužavnik sa večerom u jednoj ruci i smeškala se zavodnički. Mlada i lepa! Koji muškarac bi tu odoleo?

Snažni čovek joj uze poslužavnik iz ruke i pokaza joj da se odmah vrati u kuhinju.

Zapadnjak podiže obrve. Nije imao nameru da se meša ovde u njihove lične stvari i nije želeo da tom čoveku da povoda da se s njim obračunava zato što je ljubomoran zbog te lepe Meksikanke.

Napolju je već bio pao mrak. Zapadnjak je nameravao da posle večere obiđe mrkova, a zatim da ode u svoju sobu i odmori se. Znao je da vožnja do Stimbout Springsa neće biti tako laka.

— Još jedan viski? — upita sedokosi Zapadnjaka kada je visoki čovek završio večeru.

— Hvala — odgovori Šejn. — Preći ću preko u salun.

Snažni čovek nije bio uvređen. Čak mu je izgleda bilo drago što Zapadnjak odlazi. Očigledno se bojao da će Huana baciti oko na visokog stranca.

Zapadnjak izađe napolje. Svuda je bilo senki ljudi ispred kuća.

Prate ga, osetio je Šejn. Međutim, to ga nimalo nije zabrinulo. Mirno je krenuo prema salunu koji se nalazio na suprotnoj strani ulice.

Zapadnjak je čuo topot konjskih kopita. Odmah je raspoznao da ima više jahača.

Sačekao je da prođu pored njega.

Konjanici su se uputili prema stanici „Vels Fargoa“. Tamo su sjahali. Među njima je bila i jedna žena.

Zapadnjak sleže ramenima. Ušao je u salun.

Prišao je šanku.

— Šta želite da popijete? — upita šankist i namršti se. Bilo je očigledno da mu se Šejn ne dopada.

— Možda dajete besplatno? — upita Šejn.

Pored njega se neko nasmejavao.

— Barni nikad u svom životu nije ništa dao besplatno, mister! — ciknu stari čovek piskavim glasom.

— Tako sam i ja zaključio po njegovom izgledu — reče Zapadnjak. Stavio je zlatnik od deset dolara na šank.

Barni razrogači oči. Izvadio je bocu ispod tezge i pruži je Šejnu.

— To je „džim bim“ — reče on. — Star je osamdeset godina. Dobra kapljica, ali nije jeftina!

— Koliko?

— Pedeset centi.

— Uzimam celu bocu!

— Zar ste poludeli? — upita Barni iznenađeno.

— Platiću deset dolara za bocu — reče Šejn.

Nikad tako brzo Zapadnjak nije zaključio neki posao.

Uskoro se pred njim našla boca „džim bima”.

Stari čovek pored Šejna nikako nije ispuštao iz vida bocu sa pićem. Njegov jezik je neprestano kvasio suve usne.

— Dve čaše! — reče Šejn.

Barni razrogači oči.

— Nećete valjda i Mek Klevu dati da pije to skupoceno piće? — upita on. — Taj matori jarac je navikao da loče samo jeftinu rakiju. Možda neće ni osetiti da pije nešto tako lepo!

Starac se namršti.

— Proba se jezikom, a ne stomakom, ti nitkove! — frknu on besno. — Daj već jednom ovamo čaše ili ću te upucati kao zeca!

Barni se izgleda uplašio.

Zapadnjak pogleda na zid iza Barnija. Tamo se nalazila neka slika gole žene koja je jahala na konju. Neko je pucao iz pištolja u levo oko žene.

Zapadnjak pokaza prstom prema slici.

— Da nisi ti to uradio, Mek Kleve? — upita on starog čoveka.

— Jesam — odvrati Mek Klev. — A, zar ti sumnjaš u to?

Povukao je svoju desnu ruku i iz futrole pojasa izvadio neki čudan revolver. Međutim, tog istog momenta ugledao je cev sačmarice koja je đavolski opasno bila uperena u njega.

— Ako još jednom budeš potegao revolver na nju, onda ću te napuniti olovom do guše. Mek Kleve! Ja ti to obećavam!

Krčmar je bio ljut kao ris. Mek Klev vrati revolver u futrolu.

— Čaše, Barni! — viknu Mek Klev.

Krčmar je sklonio sačmaricu ispod šanka i stavio dve čaše ispred Šejna. Mek Klev je već držao bocu čvrsto u ruci. Ruka mu je pomalo podrhtavala dok je sipao viski u čaše. Nije ni sačekao da se kucne sa Zapadnjakom već je jednim naglim trzajem usuo skupu tečnost u svoje grlo.

Zapadnjak je naipre otpio jedan mali gutljaj. Gledao je u razvučeno lice Mek Kleva. Morao je da prizna da je viski odličan. Možda čak ni Barni nije znao kakav je biser držao u svom dućanu. Deset dolara, to je bilo još i jeftino.

Mek Klev je trljao svoj trbuh i kikotao se.

— Pogledajte ga, mister! — reče on Šejnu. — I on bi probao viski, ali to je velika tvrdica.

Zapadnjak se osvrnuo unaokolo i potražio neki prazan sto. On se kretao jako teško. Teret koji je nosio sa sobom bio je zaista težak. Pošao je prema uglu prostorije.

Stari čovek je krenuo za njim. Iscerio se veselo kad mu

je Zapadnjak pokazao rukom da sedne pored njega. Mek Klev je stalno gledao u bocu sa „burbonom“.

Šejn je već bio seo kad su se pokretna salunska vrata otvorila.

Barni se uspravi iza svoga šanka. Njegovo lice je bilo crveno pošto je bio ljut. Otvorio je usta da kaže nešto oštro, jer muškarci koji su ušli u salun bili su prašnjavi kao da su se valjali po ulici.

— Poštedi sebe da nešto kažeš. Barni — reče jedan mršavi čovek sa kukastim nosom i tankim usnama. On je nadmeno otresao prašinu šeširom sa svojih pantalona.

Barni je izgledao kao bure baruta koje će svakog trenutka eksplodirati. Ali, tog trenutka mršavi čovek mu tutnu u ruku novčanicu i Barni nestade iza šanka.

Zapadnjak je stalno motrio na trojicu muškaraca. Onog prvog je već znao. Nikad se nisu sreli, ali video je njegovu sliku u novinama. Bio je siguran u to.

Tiler Kovington! Gazda koji je mešao svoje prste svuda gde se nešto može zaraditi.

Ali, šta Kovington traži ovde u ovom kraju?

Šejnu je sada bilo jasno da se nešto kuva u Stimbut Springsu. Možda je to ta ista đavolski paprena čorba zbog koje su izgubili glave jedan šerif i jedan maršal Sedinienih Država!

Posmatrao je Kovingtona dok je okretao unaokolo svoju orlovsku glavu. Imao je dugačku kosu koja je kao griva padala niz njegov vrat. Plave, hladne oči. Nekako iako slične kao kod Leonarda A. Kleburna.

Kovington je bio višeg rasta od Kleburna i nije bio tako debeo. Njegov kukasti nos nekako je neodoljivo podsećao na orla koji vreba plen.

Zapadnjak nasu sebi i drugi viski. Dodao je bocu Mek Klevu koji je brzo prihvatio skupoceno piće.

Kovington je krenuo laganim koracima prema stolu za kojim je sedeo Zapadnjak. Stao je i uperio otrovan pogled u Šejna.

— Jeste li vi Šejn? — upita on nadmeno.

— Da, to je on — reče mršavi čovek. — Ja njega znam od ranije. Samo, onda nije imao tako veliki stomak kao sada.

Zapadnjak se zamislio. Učinilo mu se da je i on negde video tog momka. Mladić je imao preko dvadeset godina. Znači, bio je mnogo mlađi kad ga je upoznao.

— Ne mešajte se u moj razgovor, Matone! — frknu Kovington. — Sto puta sam vam to rekao!

Maton! Klif Maton.

Zapadnjak se setio. Bilo je to u Nogalesu. Maton je tada imao sedamnaest godina. U to vreme je bio pust dečak čijeg revolvera se bojao ceo grad. Šejn u to vreme nije ni znao kako se taj žutokliunac zove. Ali, kasnije kada je on u žestokoj pucnjava sreo braću Kilin u El Pazu o niemu su se širile razne priče. Govorilo se o tome da je na putu da postane jedan od velikih revolveraša.

— Čini mi se da sam vas nešto pitao, mister — frknu Kovington.

Šejn se isceri.

— Maton vam je to već rekao, Kovingtone.

— Pa dobro, Šejne — procedi veliki gazda kroz zube — čuo sam onamo preko u poštanskoj stanici da ste kupili kartu za Stimbout Springs. Hoću da je otkupim od vas. Jer, nas je šestoro i ne bih želeo da nekog ostavim ovde ili da neko od nas kaska za nama na konju.

Zapadnjak se kiselo osmehnu. Misli su se rojile u njegovoj glavi. Izgleda da Kovington nije znao za koga Šejn radi.

— Žao mi je, Kovingtone — reče on. — Ja sam prvi stigao i uzeo sam kartu. A, ako vi želite da putujete baš zajedno s vašim ljudima, onda sačekajte sledeću kočiju.

Tek sada je Kovington primetio da ga Šejn oslovljava njegovim imenom.

— Vi me znate, Šejne?

— A ko vas ne bi znao?

Kovington podiže obrve. Pogledao je Matona.

— Da on nije Kleburnov čovek? — upita.

Klif Maton se osmehnu.

— Možda i jeste — odvrati on. — S tim ogromnim trbuhom verovatno bi prihvatio svaki posao kao pseto bačenu kost.

Šejna je retko ko mogao da naljuti, ali ovaj uobraženi momak mu je prokletu nezgodno gazio po živcima.

Kovington se nagnuo napred i stavio ruke na sto.

— Čujte, Šejne — reče on i namršti se. — Sigurno niste znali u kakav sos ste upali kad ste prihvatili da radite za Kleburna. Možda niste znali da je sve to upereno protiv mene. Ali, vi imate još vremena da ispadnete iz igre. Ja ću vam nadoknaditi troškove. Eto, koliko ste platili za prevoz do Stimbout Springsa?

— Sedamnaest dolara — reče Šejn mirno.

— Evo! — huknu Kovington i stavi nekoliko novčanica na sto. — Hiljadu dolara. Time ste višestruko obeštećeni.

Zapadnjak se isceri.

— Kleburn mi je platio deset hiljada dolara, Kovingtone — odvrati on. — A nije prečutao ni to da ste vi umešali vaše prste u posao sa bakrom.

Kovington se trgao kao da ga je guja pecnula.

Zapadnjaku je odmah bilo jasno zašto su ga te reči pogodile. Sigurno niko nije trebalo da sazna zašto je Kovington tako iznenada počeo da se interesuje za taj ranč u blizini Stimbout Springsa.

— Zavežite tu vašu poganu njušku! — ciknu Kovington ljutito. — U redu, vi, revolverašu s velikim trbuhom. Ja dajem petnaest hiljada. Uzjašite svoju ragu i gubite se prema jugu što brže možete.

Šejn pogleda Klifa Matona koje je prebledelo kad je čuo koliko Kovington nudi.

— Zar to nije lepa para, Matone? — upita on. — Možda je potrebno da čovek zađe u godine i ugoji se! Tek tada može da računa na neki ovako mastan zalogaj. Tebi Kovington sigurno pruža samo mrvice. Samo petsto dolara, zar ne?

Ruka mladog revolveraša krenu prema dršci njegovog

pištolja. Iz njegovih crnih očiju sevalo je stotinu munja. Bio je besan kao ris.

— Ostavi tu stvarčicu, Matone! — naredi Kovington. — I, šta ste odlučili, Šejne?

— Nemam nameru da prodam svoju kartu — odvrati Zapadnjak odlučno.

Tiler Kovington se namršti kao vreme pred oluju. Još jednom je pogledao Zapadnjaka besno, a zatim se okrenuo i dugim koracima izašao iz prostorije. Mali čovek je krenuo za njim. Jedino je Klif Maton ostao. Kovington mu nije dao znak da krene za njim. Da li je to značilo da Šejna treba sređiti?

— Vidim da tvoja pogana njuška još uvek dobro radi, Šejne! — proskita revolveraš. — A, kako stoji stvar sa tvojim topom? Veliki stomak sigurno ti smeta kad potežeš revolver?

Zapadnjak gurnu svoju čašu ispred Mek Kleva da je napuni, pre nego što stari čovek nije sve ispio iz skupocene boce.

— Moj revolver se nalazi ispod trbuha, kao što si sigurno primetio — reče on. — Ali, ako ti želiš možeš da proveriš da li si u međuvremenu postao toliko brz da bi se upustio u borbu s jednim pravim revolverašem. Međutim, ja bih ti dao jedan pametan savet. Da to ne činiš. Jer, ćeš proći kao bos kroz trnje. To ti ja garantujem, momče!

Maton kao da je progutao knedlu. Po njemu se videlo da želi obračun. Ali, nije na to smeo da se odluči, jer nije dobio naređenje svog gazde.

— Videćemo se još, Šejne! — frknu on i pođe prema vratima saluna.

Mek Klev se kikotao. Zadovoljno je obliznuo svoje usne kad je ispio još jedan gutljaj.

— Šejne, pozeleo bih da imam tvoje živce — mrmljao je on. — Izgleda da ti često doručkuješ zajedno sa kobra, zar ne?

V

To što se pojavio Kovington sprečilo je Zapadnjaka da malo više povuče vatrene vodice. Bilo mu je jasno da mora biti oprezan. Zato je veći deo boce viskija prepustio Mek Klevu. Kovington je želeo da se domogne tog mesta u kočijama, i taj čovek nije bio tip koji se lako miri sa porazom.

Posle pola sata Šejn je izašao iz saluna i krenuo prema stanici Vels Fargoa. Čuo je neke čudne glasove i obišao unao-kolo oko kuće. U štali je gorela svetlost. Zapadnjak je video da je crni mladić bio zauzet time da smesti konje novih gostiju.

Zadnja vrata stanice nisu bila zaključana. Zapadnjak je ušao u mračni hodnik koji je vodio u sobu za goste.

Otvorio je vrata svoje sobe. Istog momenta kad je ugledao da unutra gori svetlo Šejn je potegao svoj revolver.

Čuo se iznenadni krik.

Neka žena se okrenula prema njemu. Krupne, kesteniaste oči gledale su uplašeno Šejna. Ona je stavila ruku na svoja usta i tek kada je primetila da se pogled čoveka zaustavio na njenim čvrstim obnaženim grudima ona je prekrstila ruke

I pokušala da sakrije ono što se svakako nije moglo tako lako sakriti.

— Šta je vama? — frknu ona besno. — Izlazite odmah iz moje sobe!

Zapadnjak baci pogled na ormar pored koga su se na stolici nalazile njegove stvari. Znači, nije se prevario. To je ipak bila njegova soba.

Vratio je mirno revolver u futrolu i zatvorio vrata za sobom.

— Ja nisam neko ko je na silu ušao u ovu prostoriju, mis — reče on. — Ali, ako vi toliko želite da delite sa mnom moju sobu, ja nemam ništa protiv. Samo, nemojte zahtevati da zbog vas moram da prenoćim u štali.

Ona je već bila otvorila usta da vrisne, ali ih je ponovo zatvorila.

— Vaša soba? — upita ona. Ugledala je Šejnove stvari.

— To su moje bisage, madam — reče Zapadnjak. Prišao je krevetu, seo pored haljine mlade žene i počeo da izuva svoje čizme.

— Hej, šta... vi... — mucala je ona. Zatim je brzo uzela haljinu i pokrila svoj prednji deo tela. Polako se udaljavalala prema zidu.

— Vi ste bezobrazni! — frknu ona. — Kako može jedan čovek u vašim godinama da bude tako neučtiv prema ženi?

Zapadnjak uzdahnu. Taj prokleti stomak mu je smetao. Nije imao više šanse kod žena.

— Umoran sam, mis — reče on. Otkopčao je svoj pojas sa revolverima. Počeo je zatim da otkopčava svoju košulju.

Ciknula je tiho. Pocrvenela je dok je oblačila svoju haljinu i kad je primetila kako je oči nepoznatog čoveka prosto gutaju. Nagnula se i njene okrugle grudi su se zatresle.

Sada se više nije stidela. Bila je ljuta i iz njenih očiju je sevalo stotinu otrovnih munja. Kad je najzad uspela da zakopča svoju haljinu uzela je svoju tašnicu za kozmetiku i njome gađala Šejna.

On munjevito ispruži svoju ruku i već sledećeg trenutka je uhvatio ženu i povukao je pored sebe na krevet. Branila se i mlatarala nogama.

— Volim vatrene žene, mis — reče Zapadnjak. — A pogotovu kad su tako lepe kao vi.

Bio je već ponovo pustio. Ali, očekivao je njen sledeći napad. Međutim, ona je samo ispravila svoj donji deo haljine i ustala.

— Zbog ovoga će vas Klif ubiti! — prosikta ona.

Zapadnjak podiže obrve.

— Ko, Maton, taj revolveraš druge klase? — upita Šejn i odmahnu rukom. — Upravo sam mu sada u salunu očitao lekciju. On jedino škrguće zubima kad ugleda nekog slabijeg ispred sebe. Ako vi volite takve tipove onda je bolje da odmah odete, mis.

Njegove reči kao da su je presekle.

— Vi... Vi...

— Bezobrazniče — pomože joj Zapadnjak. — Zar ne?

— Oh! — huknu ona i uputi se prema vratima.

— Zatvorite vrata! — doviknu Šejn za njom. Međutim, ona je već bila nestala u hodniku i verovatno ga nije ni čula.

Visoki čovek ustade i pride vratima. Zaključao je. Primećio je da reza na vratima nije baš čvrsta.

Izvukao je „remington” iz futrole i stao pored vrata. Odlučio se da sačeka. Nešto će se svakako dogoditi!

Nije dugo čekao. Uskoro se začuo piskavi glas lepe leđi. A zatim je do Šejnovog uha doprla neka tutnjava kao da kroz hodnik prolazi neki bik.

Zapadnjak je otključao vrata i otvorio ih baš u pravom trenutku.

Kao da je iz pračke izbačen uleteo je unutra Tiler Kovington. Udario je u ivicu kreveta i pao na pod kao neka klada. Tek sada je primetio Šejna koji je držao „remington” u ruci.

— Ti prokleti pustolove! — riknu on besno. — Šta ti pada na pamet! Da uđeš u sobu moje verenice!

Njegova verenica. Oho! Šta se sve ne može kupiti novcem, pomisli Šejn.

— Nisam ja ušao u njenu sobu, već ona u moju. Kovingtone — reče Zapadnjak mirno. Vi možete biti moćan čovek, ali to vam ne daje pravo da radite sve što zaželite. Ovo sobu sam ja uzeo pre nego što ste se vi pojavili ovde. Ima još soba u stanici.

Tiler Kovington ustade. Drhtao je od besa. Nije rekao nijednu reč. Uputio se prema vratima i izašao u hodnik.

Zapadnjak je čuo kako Maton nešto tiho govori, a zatim je Kovington viknuo. „Ne”!

Ubrzo su se koraci udaljili.

Šejn je zaključao vrata i navukao rezu. Bio je siguran da ga više niko ove noći neće uznemiravati. Legao je i pokušao da zaspi. Ali, stalno mu je pred očima lebдела slika žene sa kestenjastim očima.

VI

Mrkov je već bio privezan za zadnji deo kočija. Šejnovo sedlo sa ostalim stvarima nalazilo se na krovu. On sam je već bio seo i uperio pogled prema stanici Vels Fargoa.

Tiler Kovington je nešto žestoko raspravljao sa upravnikom stanice. Najzad je izvadio nekoliko novčanica i čovek steže usne.

Sada je Zapadnjak video i ostalu dvojicu pratilaca Tiler Kovingtona. Jedan je bio neki dežmekast čovek koji je sa obe strane na kukovima imao revolvere.

Zapadnjak je odmah primetio da je to neki naduvenko. On je svakako bio za klasu gori od Matona. Ali, izgleda da jedino on to nije znao. On je prezrivim pogledom odmerio kočiju. Šejn je imao utisak da se pita, zašto Kovington nije naredio da jednostavno izbace Zapadnjaka iz kočija.

Poslednji Kovingtonov pratilac bio je neki mladić sa crtama lica kao u devoјčice. On je, uprkos toplom vremenu, imao na sebi jaknu koja je bila zakopčana. Šešir koji je nosio na glavi bio mu je jedan broj veći.

Klif Maton je mračno pogledao prema kočijama.

Sada su se pojavili neki mršav čovek i mlada žena. Ko-

vington joj pruži ruku i odvede je do kočija. Ona je gledala pored Šejna, kao da on i ne postoji.

Kovington promoli glavu unutra.

— Kočijaš se odlučio da nas pozove sve, i nas šestoro — reče on. — Naravno, ako vi nemate ništa protiv, Šejne.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Ako četvoro vas bude sedelo na onoj drugoj klupi, onda je meni svejedno — reče on.

Kovington odahnu s olakšanjem. Pomogao je svojoj verenici da uđe u kočiju i zamolio je da sedne na Zapadnjakovu klupu, naravno na suprotnoj strani.

Ostali su prišli kočijama i pružili svoj prtljag pomoćnom kočijašu. Zatim su ušli unutra. Između Šejna i mlade leđi seo je strelac. On je imao dugu plavu kosu i očito mu je bilo drago što su baš njega odredili da sedi pored Kovingtonove verenice.

Prekoputa od Zapadnjaka sedeo je mladić koji je imao tanke ruke kao neka devojčica. Prema njegovom mladalačkom licu Zapadnjak je ocenio da ima nešto više od šesnaest godina. Na njegovom licu pojavile su se graške znoja, ali nije imao nameru da skine svoju jaknu.

Pošto su svoja mesta na suprotnoj klupi zauzeli Kovington, mršavi čovek i Maton i vrata bila zatvorena, čuo se prodorni fijuk biča. Krenuli su. U početku su konji jurili kao vihor, i iza kočije se dizao čitav oblak prašine. Tek posle jedne milje kočijaš je pustio konje da kaskaju polako.

Zapadnjak se ugodno smestio u svom uglu. On je jasno osetio da u vazduhu lebdi opasnost. Izgleda da bure baruta može svakog trenutka da eksplodira. Pitao se, da li je bio dovoljno pametan kad je odlučio da sam krene sa tom Kovingtonovom bandom u istim kočijama!

Oko Kovingtonovih usana lebdeo je osmeh. Njegove plave oči su sijale od zadovoljstva. Kao da je pogodio Zapadnjakove misli!

— Sada kad već putujemo zajedno, možda ćemo se i dogovoriti, Šejne — reče on. — Još nisam izgubio nadu da se odlučite za mene. Kleburn vam nikad ne bi ponudio toliko koliko možete da zaradite kod mene.

Zapadnjak nije odgovorio ništa. Ugledao je munje koje su sevale iz Matonovih očiju. Šejnu je već sada bilo jasno da do obračuna sa tim revolverašem mora doći. I to brzo. Bez obzira da li Zapadnjak radi za Kleburna ili Kovingtona.

Njemu nije promaklo da primeti kako su Kovingtonova verenica i Maton izmenjali kratke poglede. Verovatno među njima nečeg ima, pomisli Šejn. Međutim, nije mu bilo jasno kako to Kovington dosad nije primetio.

Kovington pokaza rukom prema mršavom čoveku pored sebe.

— Ovo je Majk Pulaski, moj advokat — reče on. — Mis Loren ste već upoznali. Čuli ste da je ona moja verenica i ja se nadam da ćete se na ovom putovanju odnositi s poštovanjem prema njoj.

— To će sigurno biti tako, Kovingtone — odvrati Zapadnjak brzo. — Ja poštujem svaku ženu. A pogotovu su mi

drage one pripadnice lepšeg pola koje i zaslužuju da ih poštu-
jemo.

Kovington se namršti, a mis Loren pocrvene od besa. On
joj zapreti prstom.

— Shvati to tako kao što je Šejn rekao, Eta — reče on
blagim glasom. — Znam da će on stvarno biti džentlmen na
ovom putovanju kao što se i priča o njemu.

Devojka je stegla svoje sočne usne i okrenula se prema
prozoru.

— Pored vas sedi Link Evori — nastavio je Kovington.

Čovek se osmehnu i pokaza svoje zube. Šejn je odmah
osetio da on sebe smatra velikim pucarošem. A, možda je to
i neki zaista brz revolveraš? Međutim, Zapadnjak ipak nije
verovao u to.

— A, šta on radi kod vas? — upita Šejn.

Kovington se namršti.

— Zar se ne vidi po njemu? — upita on.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Možda čuva vašu kuću od prosjaka i skitnica, bar tako
se meni čini! — reče on.

Maton se nasmeja. I, to je bilo ono što je naljutilo Evo-
rija. Plavi čovek je iznenada uhvatio drške svojih revolvera.

— Još jedna takva primedba i ja ću vas smesta upucati
ovde pred damama! — frknu on. — Upamti to dobro, Šejne!

Zapadnjak nije ni odgovorio Evoriju. Jer, Kovington je
mahnuo rukom i pucaroš je ućutao.

Kovington je upro prst u mladića koji je sedeo prekoputa
od Zapadnjaka.

— To je Luk — predstavi ga on.

Bilo je to jako škrto objašnjenje. Zapadnjak je primetio
kako je obraze dečaka obililo rumenilo. Kao da tu nešto nije
bilo u redu. Jer, njemu svakako nije bilo baš prijatno među
ostalim članovima Kovingtonove pratnje.

— Imali ste celu noć za razmišljanje, Šejne — reče Pu-
laski. — Sigurno ste razmišljali o predlogu mister Koving-
tona! Ponuda od petnaest hiljada dolara nije mačji kašalj,
čak ni za vas.

— Svakako da nije — odvrati Zapadnjak. — Ali, zavisi
šta se za tu sumu mora učiniti.

— E, to vam je pametno — reče Pulaski i naže se napred.
— Ali, u ovom slučaju vi ne treba ništa da uradite. Potrebno
je samo da pristanete! Kočijaš će zaustaviti kola i vi ćete se
naći u sedlu svoje rage. Ja ću vam napisati ček na petnaest
hiljada dolara i vi možete da nakrivite kapu. Poterajte konja
prema jugu i tu je kraj priče.

Sada se Zapadnjak iscerio. Primetio je da svi ostali na-
pregnuto očekuju šta će on odgovoriti. Čak i dečak koji je
sedeo prekoputa od njega nervozno je trljao ruke.

— E, vidite, Pulaski — reče Zapadnjak. — Baš mi se to
ne dopada. Ja sam čovek koji želi da zasluži svoju nagradu.
Nikad nisam voleo da dobijem novac koji nisam zaradio. Vo-
lim da zasučem rukave i uradim posao koji sam prihvatio.

U kočiji je zavládala tišina. Samo se čuo topot konja
i klopavanje točkova.

Tiler Kovington je pocrveneo u licu. U njegovim plavim očima pojavio se neki čudan sjaj koji bi svakom drugom čoveku uterao strah u kosti, ali ne i Zapadnjaku.

Tog trenutka kočija je počela da podrhtava. Kočijaš doviknu nešto. Mladić koji je sedeo prekoputa od Šejna uleteo je u Zapadnjakovo naručje.

Šejn ga je prihvatio. Dečak je kriknuo i pokušao da se oslobodi Zapadnjakovih snažnih ruku koje su ga prihvatile. Ipak, Šejn je imao toliko vremena da oseti da se ispod zakopčane jakne nalaze čvrste ženske grudi.

Više nije bilo sumnje. Taj mladić je devojka!

Zapadnjak nije propustio priliku. Neprimetno je još jednom opipao tvrde jabuke da bi se uverio u ono što je trenutak ranije pomislio.

Devojka se nije usudila da se pokrene. Sačekala je dok je Šejn pustio i tek tada ponovo sela na klupu prekoputa od njega. Odahnula je.

Tek sada je pred Šejnom stajala nova zagonetka. Ko li je zaboga ta devojka za koju je mislio da je mladić?

Osmehnulo joj se.

— Sve je u redu, momče — reče on blagim glasom. — Niste vi mogli znati da će kočijaš tako naglo da zakoči.

Devojka se osmehnula.

— Šta se dogodilo? — upita neko kroz prozor.

— Izgleda da jedan točak đavolski opasno podrhtava — doviknu kočijaš. — Ali, nadamo se da ćemo stići do sledeće stanice! Verovatno će izdržati!

Zapadnjak se zavalio nazad. Poželeo je da se ono što je kočijaš rekao i ostvari. Obradovaće se kad stigne u Stimbout Springs. Ali, putovanje će trajati tri dana. Put kroz Roki planine nije baš bio obična šetnja za konjske zaprege!

VII

Kovač u Grinbiju je loše uradio ono što je trebalo da popravi. Jer, već deset milja dalje levi prednji točak se skoro raspao. Sva sreća da je kočijaš bio tako priseban i okrenuo kočiju prema jednoj steni da se ne bi prevrnula. To je zaista bila sreća! Jer, ko zna šta bi se sve dogodilo.

Eta Loren je sada bila mirna. A, devojka koju su svi ostali smatrali mladićem čutala je kao zalivena. S njom niko od Kovingtonovih ljudi nije razgovarao.

Zapadnjak je nekoliko puta pokušao da uhvati njen pogled. Ali, ona ga je gledala isto kao i ostale.

Kočijaš je neprestano psovao. A zatim se Kovington pobunio i opomenuo ga da među putnicima ima i dama i da treba malo da se uzdrži od tih grubih reči.

Pomoćnik kočijaša je tvrdio da će kvar moći da se popravi posle tri časa.

Zapadnjak se spremao da dočeka noć. Na svu sreću imao je sve što mu je bilo potrebno za prenočište u prirodi.

Kovington i njegova verenica uzeli su kočiju za sebe, a ostali su morali da potraže mesto negde ispod stena.

Zapadnjakovom oku nije promaklo da je devojka poku-

šavala da se nađe negde blizu njega. Možda je imala nešto važno da mu kaže!

Kočijaš i njegov pomoćnik su radili do kasno u noć uz svetlost vatre.

Šejn je već bio zaspao kad ga je probudio neki neobičan šum. Otvorio je oči i trgao se. U njegovoj ruci stvorio se revolver. Bio je spreman da skupo proda svoju kožu, ako Kovington pošalje svoje revolveraše da ga srede.

Vatra je već dogorevala. Samo se još koja grančica povremeno palila i za trenutak osvetljavala mesto gde su se nalazili.

Nekoliko koraka od Zapadnjaka pojavila se neka senka. Odmah je primetio da je to devojka koja je sedela prekoputa od njega u kočiji.

Zapadnjak se osvrnuo unaokolo. I, pre nego što je mogao bilo šta da primeti, devojka se već bila zavukla ispod pokrivača uz njega.

Bio je toliko iznenađen da je zaboravio da skloni revolver koji je još uvek držao u ruci.

— Sklonite tu pucaljku! — reče ona tiho.

Zapadnjak povuče ruku nazad. Ona se pripila uz njega. Osetio je njene grudi na svom laktu. U prvom trenutku učinilo mu se da je ona želela samo da se nasloni na njegovo telo, ali zatim je shvatio da ona želi da se pripije uz njega kako je niko od ostalih ne bi primetio. Zato je i navukla čebe preko glave.

Povukla se tek kad je osetila da je dodir njenih okruglih grudi uzbudio visokog čoveka. Njeni kukovi udarili su o nešto tvrdo. Kao da je taj Šejnov stomak napravljen od čelika!

— Došla sam da se zahvalim što me niste odali, mister Šejne — šaputala je ona. Prestala je da govori. Bojala se da će on pogrešno razumeti njene reči. Povukla se nazad. — Ja... ja nisam po svojoj volji došla kod Kovingtona.

— A, kako se zoveš?

— Liza. Liza Hubbard.

Hubard? Pa tako se zove čovek od koga je Leonard Kleburn nameravao da kupi ranč u blizini Stimbout Springsa!

— Vi sigurno mislite da sam ja Luk Hubbard — nastavila je devojka. — Ali, to nije tačno. Luk je moj mlađi brat. Oteli su me da bi učenili moga oca da potpiše ugovor.

— A šta je s Lukom? — upita Šejn.

— Ne znam, Šejne. Nije mi poznato ni to šta se dogodilo sa mojim ocem. Sve je to tako zamršeno. Otkako je taj Rafus Senger počeo da kopa po našoj zemlji i izgleda nešto pronasao, kola su krenula nizbrdo. Kao da je đavo uzeo igru u svoje ruke. Otac je pristao da proda ranč, naravno za dobre pare. Ali, mister Kleburn se nikako nije pojavljivao s novcem. Ona su dolazili razni mračni tipovi koji su takođe hteli da kupe ranč. Moj otac je opomenuo Kleburna da se drži onoga što je dogovoreno, ali on nije ispunio svoje obećanje.

Zapadnjak stavi ruku preko njenog nežnog ramena. Osetio je da devojka plače. Ali ipak mu je nešto bilo sumnjivo.

Otkud ona zna da je on krenuo u Stimbout Springs, i da li je od Kovingtona saznala da je Šejn Kleburnov čovek?

Pribila se uz njega. Mala, uplašena ptičica! Zapadnjaku se učinilo da ona čak pokušava da ga odvuče na svoju stranu.

— Zašto ti to sve meni pričaš? — upita on.

Prestala je da plače i udaljila svoju glavu od njega.

— Pa, vi radite za Leonarda Kleburna — reče ona tiho. — Kod vas je novac koji nosite mom ocu, zar ne?

Oho! Tu, znači, leži zec! U tom grmu! Možda ta devojka namerava da ga navuče na tanak led?

— Taj novac će mister Kleburn lično doneti sam u Stimbout Springs — promrmlja on.

Izgleda da mu nije verovala. Kao da je bila ljuta na Zapadnjaka.

— Vama će dobro doći pomoć ako želite da stignete u Stimbout Springs sa glavom na ramenu — opomenu ga ona.

Šejn se isceri.

— A, šta bi se moglo dogoditi ako ja kažem Kovingtonu da vi niste Luk Hubbard nego njegova sestra Liza? — upita on.

Prebledela je. To se čak i u mraku videlo.

— Nemam nikog drugog osim vas, mister Šejne — reče ona posle dužeg razmišljanja. — Čuvajte se. Kovington želi da vas ukloni sa ovog sveta pre nego što stignete u Stimbout Springs.

Izmigoljila se ispod pokrivača i oprezno otpuzila do svog mesta koje nije bilo tako daleko od Šejna.

Zapadnjak još jednom pogleda unaokolo. Ubrzo je i on sklopio očne kapke i pokušao da zaspi. Ipak, prošlo je još dosta vremena dok san nije prekinuo njegove uzburkane misli koje su se rojile u njegovoj glavi.

Umorni putnici su sada svi spavali.

VIII

Popravljeni točak je izdržao samo osam milja. Kočijaš je mislio da će s njim uspeti da stigne bar do sledeće poštanske stanice u Hot Salfer Springsu. Ali, to je izgleda bila velika zabluda. Ili pak neki trik?

Zapadnjak se sada nije vozio u kočijama već je jahao svog mrkova. Na vreme je uspeo da opomene kočijaša.

Svi su se sada okupili oko tog prokletog točka.

— Izgleda da će to potrajati duže! — huknu kočijaš.

— Onda bi vi, Šejne, mogli da ulovite neku divljač — reče Kovington. — Svi smo tako gladni. A dok se vi ne vratite mi cemo se pobrinuti o točku.

Zapadnjak klimnu glavom. Uzjahao je ponovo svog mrkova i poterao ga.

Palo mu je u oči da svi gledaju njega, a ne taj đavolski točak. Osetio je da se nešto jako gadno kuva. Ali, sada šta je tu je!

Negde u dubini njegove duše kao da se javio neki glas koji ga je opomenuo da se čuva. Međutim, nije znao odakle preti opasnost.

Zapadnjak se nadao da neće dugo jahati dok se ne pojavi neka veća divljač. Jer, bilo ih je dosta u kočijama.

Skoro dva sata je prošlo dok nije ugledao krupnu antilopu. Odmah je sjahao i oprezno prišao mestu gde je ona pasla travu. Utsrelio je jednim hicem. Ali, prošlo je dosta vremena dok je doveo mrkova i uspeo da stavi tešku životinju na njegova leđa.

Dobro raspoložen poterao je mrkova natrag prema mestu gde se nalazila kočija.

Međutim, šta je to sada? Od kočije nije bilo ni traga ni glasa! Kao da je u zemlju propala.

Zapadnjak je tek sada shvatio da ga je Kovington nasamario. Kako je mogao da nasedne na tako jeftin trik! Sigurno je taj nitkov, kočijaš, imao rezervni točak i sačekali su samo da se Zapadnjak udalji. Kako se toga nije setio i malo pričekao u nekoj uvali da vidi šta će se dogoditi?

Zadubljen u misli sjahao je i prišao antilopi.

Međutim, ne lezi vraže! Tog trenutka prasnu pucanj.

Zapadnjak se instinktivno sagnuo. Čuo je kako je kugla đavolski opasno zviznula pored njegovog uвета.

Mrkov posrnu. Frknuo je besno, a zatim pao.

Šejn se bacio na zemlju iza tela životinje. Ugledao je ranu na glavi konja iz koje je curila krv. Mrkov je protegao noge i zatim se umirio.

Zapadnjaku su skoro potekle suze na oči.

Ali, nije imao mnogo vremena da tuguje za svojim vernim drugom. Istog trenutka kao da je čuo neki pakostan smeh između stena na suprotnoj strani.

Šejn je bio toliko ljut da je odlučio da potrči tamo i sredi tog prokletog strelca, ali kad je jedna kugla zviznula kroz vazduh i zarila se u pesak pored njegove čizme, on je brzo skočio i stao iza jedne stene u zaklon.

Opsovao je gadno. Kako je mogao da dozvoli sebi da ga tako nasamare, kao nekog početnika!

Pogledao je mrkova. Ta divna životinja koja ga je tako dugo nosila po bregovima i dolinama bila je mrtva. Šta da se radi! Antilopa je bila odbačena u stranu. Bar se ne moram bojati da ću u ovoj divljini umreti od gladi, pomisli Šejn.

Dugo je osmatrao dok se nije usudio da promoli glavu iz svog zaklona. Ništa! Niko više nije pucao.

Zapadnjak sada priđe antilopi. Uskoro je bila naložena vatra i veliki butovi su visili na ražnju iznad vatre.

IX

Visokom čoveku nije preostalo ništa drugo nego da se uzda u svoje noge. Moraće krenuti pešice ako misli da se zbavi iz ove divljine. Smetao mu je jedino taj težak, pretežak teret koji je nosio oko struka. Doduše, jedan kaiš je bio vezan preko ramena, i držao kožni pojas, ali ipak to će biti paklene muke!

Pečenje se već rumenilo iznad žara kad je Šejn čuo kao da se neko smeje. Trgao se. Kao da se sam crni đavo cerekao negde iza njegovih leđa.

Revolver se munjevito stvorio u njegovoj ruci. Okrenuo se na drugu stranu.

Šta je to sada? Prosto nije mogao da veruje svojim očima!

Pred njim je stajao Mek Klev. Šta on, sto mu gromova traži u ovoj divljini?

— Hi, hi, hi! — kikotao se stari čovek. Njemu kao da je bilo jako zabavno što je sreo Šejna ovde. — Šta su to radili, izbacili te iz kočije kao mladunče vrapca iz gnezda! A, ja sam mislio da si ti neki jako opasan momak!

Zapadnjak sleže ramenima. Starac je stvarno bio u pravu.

Mek Klev je još više raširio svoja usta. Kao da je pogodio šta Zapadnjak misli.

— Opominjem te da ne prilaziš mazgi, Šejne! — ciknu on. — Ofelija će te tako isprašiti da ćeš je pamtiti celog života. Zato, drži se podalje od nje, momče!

Samo mu je još to nedostajalo. Da ga ritne mazga!

To što se pojavio Mek Klev donekle je razvedrilo Zapadnjaka. Imao je još dve boce viskija u sedlu mrkova ali nije ponudio starog čoveka. Jer, svakako bi vrlo brzo bile ispražnjene.

Mek Klev je sjahao.

— Uzmi nož, odseci sebi komad pečenja i jedi — reče Šejn. On je još uvek okretao ražanj.

— Ljut si, zar ne Šejne? — upita starac. Izvadio je nož iz pojasa i odsekao komad mesa. — Ali, ne sekiraj se. Oni ostali su još gori od tebe.

— Šta ti to znači, Mek Kleve?

— Imaš li viskija, grlo mi je jako suvo, Šejne.

— Nešto sam te pitao, stari!

Mek Klev sleže ramenima.

— A, ja sam tebe pitao imaš li viskija — mrmljao je on. — Grlo mi je đavolski suvo.

— Do đavola i s tobom! — viknu Šejn. — Ali meni se iako žuri! Moraću da stignem kočiju. Oni su sigurno već stigli u Kremling i...

Mek Klif odmahnu rukom.

— Stići ćeš kočiju pre nego što si mislio, Šejne. Možeš slobodno na miru da jedeš pečenje. Već sam ti rekao da su oni još gori od tebe.

Zapadnjakovo lice se zacrvenelo. Međutim, shvatio je da stari čovek neće progovoriti pre nego što vidi bocu s viskijem. Zato je brzo prišao upucanom mrkovu i izvadio jednu bocu viskija iz bisaga.

Mek Klev obližnu usne i prihvati piće. Skoro polovina tečnosti nestala je odjednom u njegovom grlu.

— Hajde, sada propevaj već jednom! — reče Šejn.

Stari čovek obrisa usta i zadovoljno se isceri.

— Krenuli su jednim skraćenim putem prema Rebit Ijers Pasu — promrmlja Mek Klev. Sasuo je sebi u grlo još jedan gutljaj. Valjda zato da se onaj viski koji se već nalazio u njegovom stomaku ne oseća usamljenim.

— I ti to tako mirno kažeš meni, stari! — riknu Šejn.

— Zašto ne bih? Taj skraćeni put je neprolazan za kočije otkako se pre nedelju dana survalo čitavo brdo kamenja

kod Sanvju Gejta. Oni se moraju vratiti natrag i ti ih možeš sasvim mirno čekati sutra u podne kod Šedou-Krika.

Zapadnjak uhvati starog čoveka za ramena i prodima ga.

— Kaži to još jednom, Mek Kleve! — reče on.

— Pusti me, Šejne! — reče starac. — Sto mu gromova, pa već sam ti rekao!

Zapadnjak ga odgurnu i stari čovek sede na travu.

Mazga se opasno približavala. Mrdala je ustima i mahala glavom kao da namerava da napadne Zapadnjaka.

— Vрати se nazad, Ofelija! — viknu Mek Klev.

Šejn se smirio. Uostalom, zašto bi taj matori jarac lagao?

— A, kako si se ti stvorio ovde u ovoj divljini, Mek Kleve? — upita on. — Valjda nisi sasvim slučajno pošao ovamo u šetnju! Eto, kako to da si došao sa zapada.

Zapadnjak pokaza rukom u pravcu odakle je stari čovek dojahao na svojoj ružnoj mazgi.

Mek Klev odmahnu rukom.

— Ti si stvarno jako radoznao čovek, Šejne. Hajde smiri se i pusti i sebe i mene da pijuckamo ovu divnu tečnost i jedemo ovo ukusno pečenje. A zatim ću ja da odspavam. Jako sam umoran. Biće sasvim dovoljno ako krenemo sutra ujutru rano.

Šejn pogleda mazgu.

— Biće mi teško da idem pošice — reče on. — Da li bih mogao da je uzjašem ako ti dozvoliš?

— Hej, momčino — ciknu Mek Klev. — Pa ti zaboravljaš da je Ofelija jedna ledi. Kakve ti to misli padaju na pamet? Znam da žene luduju za tobom i...

Zapadnjak opsova.

— Teško tebi ako si slagao, stari! — frknu on.

X

Šejn se osmehnuo kad je čuo kloparanje točkova kočije.

On je čučao pored jedne stene kod gaza na uskom potoku. Bio je stavio noge preko sedla koje je nosio nekoliko poslednjih jardi zato što nije želeo da Kovington i njegovi ljudi vide da je jahao na mazgi.

„Vinčesterka” je bila naslonjena na koleno njegove leve noge. Bio je odlučio da ne dozvoli da ga još jednom prevedu žednog preko vođe.

Tada se pojavila zaprega.

Kočijaš i njegov pomoćnik su odmah prepoznali Šejna. Razrogačali su oči, ali se nisu usudili da daju bilo kakav znak onima dole u kočiji.

Desetak metara ispred Šejna i prelaza preko potoka kočijaš je zaustavio umorne konje.

Zapadnjak je pogledao u točak.

— Šta je bilo? — upita on. — Mislio sam...

Maton iskolači oči kad je ugledao Šejna kako sedi na komadu stene. Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da se povрати od iznenađenja. Trgao se tek kada je neko iz kola viknuo:

— Šejn!

Vrata kola su se otvorila.

Tiler Kovington iskoči iz kočije. Njegovo lice bilo je crveno. Bio je besan kao ris. Najpre je pogledao Šejna, a zatim se osvrnuo unaokolo da vidi konja na kome je Zapadnjak dojahao.

— To je... — počeo on. Očigledno su mu nedostajale reči!

Šejn ustade. Osmehnulo se.

— Žao mi je što opet morate da se pomirite sa sudbinom, Kovingtone — reče on. — Zašto me niste sačekali. Mogao sam vam kazati da je pravac preko Sanvju Gejta neprolazan. Mogli ste sebi da uštedite mnogo truda.

Iz kočija su sišli Maton i Link Evori. Stali su pored Kovingtona. Njihova lica bila su namrštena. Kao da su očekivali da će im njihov gazda svakog trenutka dati znak da upucaju tog dosadnog Šejna.

Izgleda da je Kovington tog trenutka baš o tome i razmišljao. Ali, slegao je ramenima i promrmljao.

— Penjite se unutra, Šejne. Izgubili smo jako mnogo vremena.

Okrenuo se i ušao u kočiju.

Zapadnjak je sačekao da Maton i Evori sklone svoje ručke sa drški revolvera. Tu dvojicu nitkova nije nijednog trenutka ispuštao iz vida. Dodao je svoje sedlo kočijašu.

Primetio je da Maton zagleda duboke tragove koje je Šejn ostavio dok je prilazio kočijama. Da li je nešto posumnjao, razmišljao je Zapadnjak.

Šejn sleže ramenima i pope se u kočiju. Svoju „vinčesterku“ je stavio na držač pored zida.

Osmehnulo se Ete Loren i gle čuda! Ona je odgovorila na njegov ljubazni pozdrav.

U njenim kestenjastim očima Šejn je jasno video nešto što bi se moglo nazvati simpatijom. Izgleda da joj se dopadaju ljudi koji ne pokleknju posle prvog neuspeha!

Advokat se namrštio, a iz Lizinih plavih očiju sevale su otrovne munje, mada je Šejn bio siguran da se obradovala što se on ponovo pojavio.

Međutim, Zapadnjak se dosetio zašto je ta mlada devojka mogla biti ljuta. Sigurno je bila ljubomorna na Ete Loren. Njoj se svakako nije dopao taj ljubazni osmeh koji je Zapadnjak uputio Kovingtonovoj verenici.

Zapadnjak se isceri.

— Zdravo! — reče on i potapša je po ramenu. — Kako si ti?

Ona umalo nije izgubila kontrolu nad sobom i izgrebala mu lice. Ipak se smirila.

— Hvala vam na pitanju, mister Šejne — reče ona, trudeći se da njen glas bude dublji.

Zapadnjak je propustio dvojicu revolveraša da uđu. Ovog puta između njega i Ete Loren seo je Maton.

Kočija je krenula.

Svi su ćutali.

Nos Tiler Kovingtona štrčao je na njegovom licu kao neki kljun na glavi orlušine. Plave oči gledale su hladno Za-

padnjaka. Sigurno je razmišljao o tome da li je bolje da naredi dvojici svojih revolveraša da srede Šejna pre nego što stignu u sledeću poštansku stanicu.

Zapadnjaku je bilo jasno da mora biti đavolski oprezan. Sada više nema šale!

XI

Kremling na reci Kolorado bio je skoro tri puta veći od vremena kada je Šejn ovde boravio. Verovatno su ljudi pretpostavljali da će tu jednom proći železnica.

Stigli su kasno uveče. Upravnik stanice je već bio nervozan. On je dobio obaveštenje preko telegrafa iz Granbija da je kočija imala teškoća sa točkom i sve je bilo spermno da se ovde stavi novi točak.

Na svu sreću u Kremlingu je bilo više saluna i hotela tako da Šejn nije morao da provede noć pod istim krovom sa ostalima iz kočije. Već mu je bilo dosta toga da svake sekunde okreće glavu i pazi da mu neko ne probuši glavu olovnom kuglom.

Kočijaš ih je obavestio da će nastaviti putovanje sa jednim danom zakašnjenja tek sledećeg jutra. Onda kreću u Stimbout Springs.

Zapadnjak je dao sto dolara jednom momku iz štale. Trebalo je da mu javi odmah ako Kovington tajno odluči da krene ranije. Za tog mladića je sto dolara bilo čitavo bogatstvo. On za to mora da radi tri meseca. Ali, sada je Zapadnjak bio siguran da se na njega može osloniti.

Uveče je obišao salune u gradu.

U najvećem dućanu naišao je na Kovingtona i njegovu verenicu. Naravno, tu je bio i Maton koji se nikad nije odvajao od svog gazde.

Kovington se kartao. Bio je toliko zadubljen u igru da nije ni primetio Šejna.

Zapadnjak je brzo napustio salun. U jednoj drugoj krčmi popio je dva pića i uputio se nazad u svoj hotel. Hteo je da iskoristi priliku i odmori se. Znao je šta ga sledećeg dana čeka. I, moraće da bude đavolski budan!

Taman kad je počeo da skida odeću začulo se tiho kućanje na vratima njegove sobe.

Visoki čovek je odmah ocenio da je to ženska ruka. Ipak, uzeo je svoj „remington“.

Prišao je vratima i odkširao ih.

— Šejne! — čuo se tihi glas.

Bila je to Eta Loren.

Zapadnjak otvori vrata i pusti je unutra. Za trenutak je pogledao u hodnik. Nije bilo nikoga.

Devojka se osmehnula.

— Nemaš čega da se bojiš — reče ona. — Sama sam.

Zaključao je vrata i odmerio je pogledom od glave do pete. To što mu se nije obratila sa „vi“ bilo je već nešto. Osetio je zašto je ona došla ovamo. I, mada je znao koliko je to opasno, on je osetio neodoljivu želju da miluje ovu ženu. Još od prvog trenutka kad je ugledao njene čvrste grudi ona mu nikako nije izlazila iz pameti.

Šejn je u svojoj mašti već video bez odeće. Zavodnica sa oblinama kojima bi odoleo retko koji muškarac. Pa neka! Predajem se, pomisli Šejn.

— Da li te je ovamo poslao Kovington? — upita on, mada je bio siguran da to ne može biti tačno.

Osmehnula se i odmahnula glavom.

— On misli da se ja nalazim u krevetu u svojoj sobi i da spavam — odgovori ona. — Rekla sam mu da sam umorna i da me boli glava. On je izgubio već skoro šest hiljada dolara u igri. Ali ja njega dobro poznajem. On neće prestati da igra sve dok ne povрати sav svoj novac i ne sredi protivnika.

— A Maton?

Prišla mu je blizu. Osetio je njen dah.

— Ja jednostavno ne mogu da verujem da se ti bojiš Klifa, Šejne. Jasno sam to videla u tvojim očima. Ti ćeš njega upucati bez po muke ako te izazove na dvoboj, zar ne?

Zapadnjak sleže ramenima.

Zagledao se u njene kestenjaste oči.

Njene krupne grudi su se već naslonile na njega. Nije se mnogo ustručavala. Poljubila ga je.

Najpre je samo blagó dodirnula njegove usne, ali kad on nije odgovorio, njene ruke su se obavili oko njegovog vrata. Poljubila ga je vatreno.

Zapadnjak više nije mogao da odoli izazovu. Bio je svestan kakva mu opasnost preti, ali mu je ovog puta bilo svejedno. Ta žena je uzburkala njegovu krv.

Kad je stavio svoje velike šake na njenu okruglu zadnjicu i privukao je čvrsto uz sebe, ona je zabacila glavu unazad i uzdahnula.

— Šejne, do đavola, ja te želim — šaputala je ona nežno. I to još od onog trenutka kad si u Frejzeru ušao u moju sobu.

— Valjda u moju sobu — reče Šejn. Podigao je i odneo je do kreveta.

Smejala se tiho. Prešla je rukom preko njegovog tvrdog stomaka koji je prilično smetao Šejnu.

Zapadnjak ugasi lampu na malom stolu pored kreveta.

— Zar nećeš da me vidiš? — šapnu mu ona na uho. Ne znaš šta propuštaš, Šejne!

Visoki čovek je znao. Zato se i zamislio da li nije bolje da odustane! Ali, želja je bila jača od njegovog razuma. Često je u životu pravio gluposti zbog žena, pa što ne bi i sada! Valjda se nikad neće izmeniti.

Počeo je da skida Etu Loren.

Bila je to vatrena žena kojoj su muškarci potrebni kao žednom voda. Tiler Kovington sigurno nije bio čovek koji može da zadovolji zudnju ove žene za milovanjem. Možda, Maton?

— Hajde, Šejne! — reče ona. — Nemoj dugo da te čekam.

On se skinuo brzo. Odahnuo je kad je legao pored nje. Bio je skinuo teški teret sa sebe.

Eta Loren je bila živa vatra. Izgleda da dugo nije osetila muškarca. Ako je imala nešto sa Matonom, onda se njih dvoje

sigurno nisu usudili da odu u krevet za vreme putovanja sa Kovingtonom.

U početku je to bila tiha borba. Šejn je osetio kako treba da joj priđe. Popustila je brzo. Stenjala je zadovoljno. Zapadnjaku je bilo jasno da nikad nije spavala sa čovekom kao što je on. Gorela je kao živa vatra i on je morao da stavi svoje usne na njene kada je na kraju otvorila usta da krikne. Zadrhtala je. Bila je sva okupana znojem.

Šejn se opruži pored nje. Stavio je svoju veliku ruku na njen stomak koji se ravnomerno dizao i spuštao.

Uskoro se okrenula prema njemu i pripila se uz njega. Stavila je svoju ruku na Šejnove grudi.

— Oh, Šejne, ti si...

Odjednom kao da se nečeg setila. Njeni prusti kao da su se ukočili. Ruka je klizila naniže.

— Ti... — huknu ona. Nije znala šta da kaže.

Zapadnjak se isceri. Tek sada joj je palo na pamet da on nema više svoj veliki stomak.

Skočila je iz kreveta. Čulo se šuštanje šibice, a zatim se u mraku pojavio plamen i osvetlio njeno rumeno, oznojeno lice.

Upalila je lampu. Zatim je dunula palidrvce i pogledala u Šejna.

— Pa ti uopšte nemaš stomak! — zaključila ona.

Zapadnjak se isceri. Njegov pogled kliznu preko njenog vitkog tela opaljenog suncem. Izgleda da je često ležala naga obasjana sunčevim zracima. Imala je tanak struk i lepo izvajane butine koje nisu bile suviše jake. Grudi su bile velike i čvrste. Baš onakve kakve Šejn voli.

Glava Ete Loren se brzo okrenula na drugu stranu. Ugleдалa je debeli, širok pojas koji se nalazio na stolici.

— Tvoj stomak? — upita ona tiho.

On klimnu glavom.

— Nadam se da ćeš to moći da zadržiš za sebe, mis Loren — reče on. — Ako odaš tajnu mogu se dogoditi iako gadne stvari.

Njene oči se suziše. Legla je ponovo pored njega.

— Samo ako mi obećaš da ovo nije jedini i poslednji put da me voliš — odvrati ona i osmehnu se.

— Jedini neće biti, ali ostalo ne zavisi od mene — reče Zapadnjak vragolasto. — Meni svakako nije bilo manje prijatno nego tebi.

Uzdrhtala je kada je njegova ruka prešla preko njenog tela i zaustavila se na čvrstim grudima.

Uzdahnula je i privila se uz njega. Još jače nego prvi put. U njenim kestenjastim očima videlo se da je iznenađena. Da li je to moguće?

Bila je i sada puna vatre. Po drugi put je osetila naivše zadovoljstvo. Njene ruke se po ko zna koji put obavije oko Šejnovog vrata.

XII

Šejn posle odlaska Ete Loren nije mogao da spava. Mada mu je odmor bio potreban, on je sedeo na krevetu i gledao

ispred sebe. Ta žena mu je toliko uzburkala krv da nije mogao da zaspi.

Eta je već bila u svojoj sobi. Zapadnjak se nadao da ni Kovington ni Maton nisu pomislili da se tako nešto moglo dogoditi u njegovoj sobi.

Obukao se i otišao u salun gde se Kovington kockao.

Veliki gazda je još bio tu. Izgleda da je veći deo novca koji je bio izgubio sada povratio.

Klif Maton je stajao iza njega. Tamne oči revolveraša sevnuse kad je ugledao Zapadnjaka. Da li je nešto možda slutio?

Šejn nije verovao u to.

Popio je za barom jedno piće. Njegove misli nikako nisu mogle da se odvoje od te žene. Još i sada je osećao slatku jezu kad se setio njenog vatrenog zagrljaja. Ali, on nije zaboravio da se oni nalaze na suprotnim stranama. Šta li je nateralo da dođe u sobu kod njega? Njeno objašnjenje da ga je želela od prvog trenutka nije svakako bilo tačno. Verovatno je ona imala neku drugu nameru.

Odmahnuo je glavom. Nije imalo nikakvog smisla da sada o tome lupa glavu. Iscerio se protrljao svoj veliki stomak. Uprkos njemu, možda on još nije izgubio privlačnost. Popio je viski, platio i izašao iz saluna.

U ove kasne sate na ulici je bilo jako malo ljudi. Većina lokala bili su zatvoreni i lampe pogašene.

Šejn se okrete na desno u nameri da pođe u hotel. Ali, nešto kao da se micalo na suprotnoj strani ulice u senci između dve kuće.

To ga je upozorilo na opasnost.

Klekao je na kolena i brzim pokretom ruke izvadio „remington” iz futrole.

Između kuća na suprotnoj strani ulice sevnu plamen iz cevi oružja.

Uz odjek eksplozije Šejn je čuo kako se kugla zabila porred njega u drveni zid kuće.

Sada je već i on pucao.

Čuo je neki prigušeni krik.

Neka prilika teturala se napred između one dve kuće. Čovek se bio pognuo. Njegov revolver prasnu ponovo. Međutim, jasno se moglo videti da je kugla pala ispred njega i zarila se u zemlju.

Šejn se uspravi.

Dah mu je zastao kad je osetio snažan udarac u stomak. Učinilo mu se da ga je konj ritnuo.

Sada je čuo i prasak pucnja iz puške, a zatim još jedan.

Sa treskom se razbilo neko staklo iza njega. Šejn je nejasno video kako je iz cevi liznuo plamen sa jednog niskog krova. Stegao je usne, podigao „remington”. kratko nanišanio i opalio.

Razdaljina je bila velika i on je znao da jako teško može da se pogodi iz revolvera na tom rastojanju, ali hteo je bar da zaplaši pucaroša.

Međutim, začuo se jeziv krik. Nešto teško pade na ravni drveni krov.

Zatim je nastala tišina.

Iza Zapadnjakovih leđa nastade komešanje. Salunska vrata su se otvorila. Ljudi su se gurali kroz njih napolje. Među njima je bio i Maton.

Lice revolveraša se iskrivi. Gledao je začuđeno Šejna koji je još uvek držao u ruci „remington” iz čije se cevi pušio dim.

Čovek koji je prvi pucao čučao je na ulici sa rukama na grudima. Šejn se brzo uputi prema njemu.

Čovek podiže glavu.

Šejn ga je odmah poznao. Video je bujne sastavljene obrve iznad očiju i široko lice revolveraša iskrivljeno od bola. To je bio Riki koji ga je u Kansas Sitiju napao po Kleburnovom naređenju. Onda je onaj drugi čovek gore na krovu najverovatnije bio Spajk.

Zapadnjak kleče pored Rikija.

— Ko vam je naredio da me upucate? — ciknu on još pre nego što su ostali stigli.

— Niko — odgovori Riki.

— Kaži istinu, pa neću podići optužnicu protiv vas — uveravao ga je Šejn.

— Ripli nas je izbacio na ulicu, Šejne — šaputao je on. — Mi smo znali da ćeš ti iz Denvera odneti četrdeset hiljada dolara u Stimbout. Mi... mi smo hteli da se domognemo novca i...

Šejn se podiže i reče ljudima koji su stajali unaokolo da dovedu doktora. Zatim napravi sebi put kroz gomilu i pođe prema kući odakle je pucao Spajk. Ugledao je jedne stepenice koje su vodile gore na krov.

Spajk je ležao na ledima. Disao je teško. Zapadnjakova kugla ga je pogodila u rebra s leve strane.

— Halo, Spajk — promrmlja Šejn i naže se iznad ranjenog čoveka. — I Riki je pogođen. Ali, i on će ostati živ kao i ti. Hoću da čujem i od tebe ko vas je poslao da me upucate?

— Ni... Niko — šaputao je on. — Do đavola, bili smo švorci! Maks Ripli nas je jednostavno najurio. Postojala je još samo jedna mogućnost da dobijemo Kleburnov novac, a to si bio ti, Šejne.

Podigao se sa licem iskrivljenim od bola. Gledao je Zapadnjakov stomak.

— Pogodio sam te u stomak, Šejne — reče on. — Dolari su ti spasili život.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Jezik za zube, vas dvojica, a ja ću maršalu ispričati da je to bio nesporazum — reče on. Izvadio je paket dolara u papiru i tutnuo ga Spajku u džep. — To je petsto komada. Biće dosta tebi i Rikiju za sledeće nedelje. A, zatim ćete se, možda, prihvatiti nekog poštenog posla!

Spajk se isceri.

— Mislim da si u pravu, Šejne — odvrati on. — Ne ide nam ništa od ruke. Možda smo pomalo i priglupi. Hvala ti na novcu, Šejne. Ako ti nekad zatreba pomoć...

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Pomoći ću ti da siđeš dole, momče — reče Zapadnjak i uhvati pod ruku mršavog čoveka.

XIII

Riki i Spajk su održali reč. Nisu proslovili nijednu reč i onda kada im je Kovington obećao svotu od po sto dolara za svakoga ako kažu zašto su hteli da ubiju Šejna. Tvrdili su uporno da su Šejna zamenili s nekim drugim čovekom i da je to nesporazum.

Maršal, neki debeli momak, izgleda da se obradovao što Šejn nije podneo tužbu protiv te dvojice lupeža. Rekao je doktoru da ih što pre izleći da bi ih proterao iz grada.

Tiler Kovington uhvati Zapadnjaka za rukav jakne kad je visoki čovek hteo da izađe iz šerifove kancelarije.

— Ta dvojica nitkova lažu, Šejne! — ciknu on besno. — Šta su oni hteli od vas? Ko to želi da vi ne stignete u taj Stimbout?

Zapadnjak se isceri.

— Ovog trenutka ne mogu da se setim nijednog drugog čoveka koji bi to mogao biti sem vas — odvrati on.

Veliki gazda huknu besno.

— Nemojte pričati gluposti, Šejne! Da sam hteo da vas vidim kao mrtvog čoveka, onda biste vi već odavno trunuli koju stopu ispod zemlje.

Šejn sleže ramenima. Nije imao volje da se svađa sa Kovingtonom.

— Već ste čuli da su momci mislili da sam ja neki drugi čovek koga su oni čekali — reče on mirno. — Zašto ne verujete u to? Ako je neko hteo da me liši života i otpremi me u pakao, onda je on želeo da me liši života i otpremi me u pakao, onda je on želeo da vama uštedi trud. A sada, ostavite me na miru, Kovingtone. Zaželeo sam se sna. Iaku noć!

Okrenuo se i pošao laganim koracima. Debeli stomak sa dolarima mu je smetao da se kreće lako i gipko. Ali, Zapadnjak je i pored toga bio zadovoljan što ga je nosio. Jer, bez njega bi on sada verovatno bio mrtav čovek ili bi nedeljama morao da boluje. Spajkova kugla se sigurno još uvek nalazi među dolarima.

Odahnuo je kad je u svojoj sobi skinuo pojas. Imao je osećaj kao da lebdi.

Ugledao je rupu u koži i otvorio pojas. Nekoliko novčića je bilo ogrebano, a jedan probušen. Ubrzo je našao i olovnu kuglu koja je bila deformisana. Gledao je tu malu stvar koja ga zamalo nije koštala života.

Munjevito se okrenuo nazad, jer je čuo neki neobičan šum. Međutim, to nije bila nikakva opasnost. Debeli teški pojas kliznuo je niz stolicu i pao na zemlju. Tup udarac se verovatno čuo u celoj kući.

Zapadnjak uze svoj revolver u ruku i okrete se prema vratima koja su škripnula. Pojavila se Liza Hubbard.

Pogledala je Zapadnjaka, a zatim u debeli pojas.

Sto mu gromova, nije bio zaključao vrata!

Prišao joj je brzo, uvukao je unutra i zatvorio vrata. Stavio je rezu.

Za trenutak je oslušnuo da li se nešto čuje u hodniku, ali ovde u ovom hotelu, izgleda, svako vodi svoju brigu.

Sejn se okrete.

Liza Hubbard je još uvek stajala na istom mestu. Nije nikako mogla da shvati kako je Šejn odjednom postao tako vitak i kako više nema taj veliki stomak. Kao i uvek bila je obukla svoju kariranu jaknu koja je tako savršeno skrivala njene ženske čari. I, nikom ni na kraj pameti nije palo da je ona devojka, a ne mladić kako izgleda. Suviše veliki šešir pokrивao je skoro sasvim njene uši. Usta su joj bila otvorena.

Zapadnjak uze njen šešir i baci ga na krevet.

Taman kada je htela da ga udari, primetila je da je krevet bio izgužvan. Kriknula je tiho.

— Daj mi moj šešir, ti prokleti vetrogonjo što juriš za droljama.

— Oho! — iznenadi se Zapadnjak. — Jedna devojka u tvojim godinama ne bi trebalo ni da zna takve reči, a kamoli da ih upotrebljava.

Bila je besna kao divlja prerijska mačka. Iz njenih plavih očiju potekle su suze.

Prišla je krevetu i uzela svoj šešir.

— Nisam ja više mala devojčica — prosikta ona. — Imam dvadeset i jednu godinu i znam šta ste ovde radili s tom droljom.

— Da li ti uopšte znaš šta je to drolja? — upita Šejn.

— Naravno da znam. To je žena koja radi te stvari istovremeno sa više muškaraca!

— Ali, ja sam bio sam s njom — isceri se Zapadnjak.

— Nisam tako mislila, Šejne. Vi ste to dobro razumeli. Ali, i vi izgleda imate slamu u glavi, kao i svi muškarci. Potrebno je da neka drolja vrdne zadnjicom i zatrese grudima i vi već kažete zbogom pameti.

— Možda je i tako, ali ja ne razumem zašto ti to sve sada meni pričaš?

— Tako sam i mislila — reče Liza Hubbard. — Sada sam sigurna da u vašoj glavi ipak ima slame. Pa, zar vam nije jasno da ona nije došla u vašu sobu samo zato da vam pokaže svoje lepe oči?

Zapadnjak sleže ramenima.

— A, zašto vi mislite da je došla kod mene? — upita.

Liza nakrivi glavu. Njena kosa se sada odvezara. Bila je plava i kovrdžava. Padala je u talasima na njena ramena.

Odjednom je to simpatično lice postalo lepo i privlačno.

— Htela je da vas pridobije da radite za Kovingtona. Pa to je tako... — prestala je da govori, jer njen pogled se zastavio na debelom kožnom pojasu. — Da li je Eta Loren videla ono? Ja...

Ponovo je prestala da govori. Shvatila je da odgovor nije ni potreban. Ako je ta žena ležala u krevetu sa Šejnom onda je ona sigurno primetila da on nema veliki stomak.

Gledala je nepoverljivo u visokog čoveka.

— Kada bude ispričala Kovingtonu da je kod vas novac za moga oca, onda ćete vi koji trenutak kasnije biti mrtav

čovek. Maton i Evori jedva čekaju da ih Kovington pusti sa lanca.

— Ona neće kazati — tvrdio je Zapadnjak.

— Meni se čini da se Eta Loren jako čudno ponaša kao Kovingtonova verenica — mrmljala je ona. — Ja bih na njenom mestu bila mnogo opreznija ako želim da upecam tako bogatog čoveka. Bar bih pričekala da prođe svadba pre nego što se upustim s nekim drugim muškarcem.

Zapadnjak se nasmeja. Mala je bila pametna.

— Ja sam je jednom uhvatila sa Matonom — reče ona brzo. — Doduše, oni su se pravili kako on njoj pomaže da ustane. Ali, ja sam jasno videla da se Matonova ruka nalazi ispod njene suknje.

— Aha! — reče Zapadnjak za koga to nije bilo nikakvo iznenađenje. — I, šta si iz toga zaključila?

— Ne znam, Šejne — mrmljala je ona. — Meni se čini da Eta ne haje mnogo za Kovingtonove dolare. Ali, onda se pitam, zašto se uopšte verila s njim? Eta, Loren sigurno želi da ima mnogo novca. Ona ga i razbacuje na sve strane. Ako rizikuje da izgubi Kovingtona, onda to znači da ona ima neki drugi izvor koji joj neće doneti manje novca.

Zapadnjak je gledao devojku.

Nije to bilo baš tako glupo što je ona rekla. Naterala je Zapadnjaka da malo razmisli. Povezao je neke stvari i uskoro se pred njegovim očima stvorila slika koja je mogla da objasni gde se nalazi istina.

Liza priđe bliže visokom čoveku.

— Da li sada razumeš, Šejne? Eta Loren igra svoju sopstvenu igru. I, pošto ja smatram da ona nije baš naročito pametna, onda je sigurno da ona s nekim drugim duva u istu tikvu. Osvrnite se! Ona vas verovatno hoće da iskoristi kako bi joj uklonili Kovingtona s puta.

— Glupost — reče Zapadnjak. — Ja nisam ubica. Ona to zna. Bolje je da razmislimo o tome kako stoji stvar s tobom. Znaš li tačno šta Kovington namerava?

— Ne — promrmlja ona. — Na svu sreću on još uvek smatra da sam ja Luk.

— A, kakva je tu razlika?

Pogledala ga je svojim krupnim očima.

— Ogromna — reče ona. — On želi da ucenjuje mogoca i mene pretnjom da će ubiti Luka ako mu ne prodamo ranč.

— Otkud sada ucenjuje i tebe?

— Zato što otac ne može sam da proda ranč. Da bi to učinio potreban mu je moj potpis. Vlasnik ranča je bila moja mama i kada je umrla ona je meni ostavila polovinu u nasleđe. Verovatno je time želela da ne ostanem praznih šaka ako se otac po drugi put oženi.

— O Leonard Kieburn verovatno nije znao, pomisli Šejn.

— A, želiš li i ti da prodaš svoj deo, Liza?

Ona klimnu glavom.

— Svakako! — reče ona. — Meni ranč nije potreban, a ni Luku. On ne voli da gaji stoku. Još uvek tuguje za mamom. Zato veći deo vremena i provodi za klavirom i svira.

— Onda je vama svejedno da li ćete prodati ranč Kleburnu ili Kovingtonu.

— Jeste, to nam je bilo svejedno — mrmljala je ona. — Ali, vi ne poznajete mog oca. Kad su Kovingtonovi ljudi pokušali da ga ucenjuju sa mnom, odnosno Lukom kako su misli, on se uzjogunio kao magarac na uzbrdici. On ne dozvoljava da ga bilo ko ucenjuje. I, ja mislim da će on pre da žrvuje mene nego da dozvoli da ga ucenjuju.

— I, šta ti nameravaš da uradiš?

— Hoćeš li da mi pomogneš. Šejne?

Njen glas je bio molećiv. Sada je skinula svoju jaknu sasvim, jer još uvek joj je bilo toplo. Stavila je na kožni pojas na podu.

— Na koji način bih mogao da ti pomognem? — upita on. — Kako si to zamislila?

— Mogla bih tebi da prodam moju polovinu i s tobom sklopim ugovor — rece ona. — Onda ti ostaje još samo to da se pogodiš sa mojim ocem. I, Kovington će pred sobom ugledati šuplju cev.

Odjednom je prešla na ti. U njenim lepim plavim očima kao da nije bilo samo molbe da joj pomogne. Šejnovom oku nije promakao neobičan sjaj u njima.

Prišla mu je još bliže. Odjednom je osetio njene grudi na gornjem delu svoje leve ruke.

— Šejne — navaljivala je ona — pomoz mi i oslobodi me iz Kovingtonovih kandži! Kod tebe je Kleburnov novac. Daćeš mi polovinu i ti si već kupio pola ranča. A, ja ću biti slobodna. Bez mene niko ne može da kupi ranč.

Oho, pomisli Zapadnjak.

Pravio se da nije primetio da je ona svoje grudi naslonila na njegovu ruku.

— A ko meni garantuje da me ti nećeš prevariti? — upita on. — Pustiću te da uhvatiš maglu sa dvadeset hiljada dolara, a posle se ispostavi da nemaš pravo na ranč. Osim toga, to je jako težak teret koji ti uopšte ne bi mogla da podigneš sa zemlje, a kamoli da ga nosiš. Da li ti je poznato da tvoj otac želi da mu se isplati samo u zlatnim dolarima?

Trgla se i stegla usne kao da je uvređena. Ali, to je brzo savladala.

— Imaš pravo da sumnjaš. Šejne. Ja te razumem. Ali, ti mi moraš verovati.

Sada se naslonila na njega, sela mu u krilo i stavila ruku na njegovo rame.

Zapadnjak je za trenutak ćutao.

— Ako mi pomogneš, možeš dobiti od mene sve što želiš, Šejne — nastavila je ona.

Zapadnjak je uhvati oko struka i skide je sa svog kolena. Ustao je.

— Malopre si mis Loren nazvala droljom zato što je spavala sa mnom — opomenu je on.

— To je nešto sasvim drugo — ciknu ona. — Ja još nikad nisam imala nešto s nekim muškarcem i...

Prestala je da govori i ujela se za usnu.

Zapadnjak se osmehnu.

— Ti ne treba toga da se stidiš, Lizo — reče on blago.
— Dobro je za mladu devojkicu ako sačekaj da naiđe onaj pravi. Lepa si ti devojka, Lizo. Ti nisi kao Eta Loren I, ja se radujem što je to tako.

Ona obori glavu.

— A, zašto ti ne bi bio onaj pravi, Šejne? — šaputala je ona.

Uhvatio je za bradu i podigao njenu glavu. Osmehnuo se.

— Ako izuzmemo razliku u godinama koja svakako ne znači mnogo, onda tu ima još nešto što ne može da se uklopi u celu priču. Ja nisam čovek koji se trajno može vezati za jedno mesto. Ja sam litalica, usamljeni jahač. Jeste, ja sam čovek koji neku ženu za izvesno vreme može usrećiti, ali ne za ceo život. Eto, takav sam.

— A, ako bih ja bila zadovoljna da to bude i za kratko vreme? — upita ona tiho.

Šejn odmahnu glavom.

Pre nego što je mogao bilo šta da kaže ona mu je iznenada zadala udarac čizmom u cevanicu.

Zapadnjak huknu od bola. Počeo je da skakuće na desnoj nozi. Ugledao je kako uzima svoju jaknu i šešir. Potrčala je prema vratima. Sklonila rezu, otvorila vrata i nestala u mracnom hodniku.

Šejn priđe vratima da bi ih zatvorio. Promolio je glavu u hodnik.

Jedna vrata na suprotnoj strani se otvoriše. Zapadnjak ugleda ljutito lice.

— Šta je ovo ovde! — grmnu čovek. — Hotel ili burdela?

Zalupio je vrata za sobom.

Zapadnjak se iscrpi.

A šta je on mogao kad žene tako navaljuju na njegovu sobu!

XIV

Ni Eta Loren, a ni Liza Hubbard nisu odale tajnu Šejnovog velikog stomaka.

Eta Loren je prema Zapadnjaku bila hladna kao i uvek. Ona je neprimetno koketirala sa Matonom. Da li je, možda, želela da odvede Kovingtona na pogrešan trag?

Šejn je bio siguran da Eta Loren tako vatreno želi da sledeće noći provede s njim. Suviše dobro je poznavao žene da to ne bi primetio.

Liza Hubbard ga je stalno odmeravala otrovnim pogledom.

Zapadnjak se već uplašio da će ostali primetiti da između nje i njega nešto postoji. Ali, Kovingtonovi ljudi su očigledno bili zaokupljeni svojim sopstvenim brigama.

Izgleda da Kovingtonu više nije bilo stalo do toga da Šejna izbaci iz igre. Verovatno je pomislio na to da je Kleburn ima mnogo više svojih gvozdenih momaka i da bi bilo besmisleno da naredi da ubiju Šejna.

Kad su prešli preko Rebit Ierz Pasa na kome se još uvek beleo sneg, znao je Zapadnjak da više neće biti nikakvih poteškoća.

Za trenutak je pomislio na starog Mek Kleva, naročito onda dok je u svojim bisagama uzaludno tražio drugu bocu viskija.

Taj stari čovek je svakako imao neke veze s tom pričom. Zapadnjak je bio ubeđen u to.

Kad bi Zapadnjak hteo da bude iskren, onda bi samom sebi morao da prizna, da ne zna šta o svemu tome da misli.

Stalno je sebi postavljao pitanje, zašto ga Sedma brigada nije odmah poslala u Stimbout Springs da tamo povede istragu za ubicama šerifa i maršala Sjedinjenih Država. Zašto je morao da prihvati ponudu Leonarda Kleburna i vuče taj njegov novac čak u Stimbout Springs?

Kakve veze ima ta svađa za kupovinu ranča Džoka Hubarda sa celom pričom?

— Kakvu tu ulogu igra Eta Loren, verenica Tiler Kovingtona, koja je sada počela sve više da ga guta očima dok su se približavali Stimbout Springsu?

Klif Maton se već uznemirio. Izgleda da je osetio da između njegove ljubimice i Šejna postoji neka tajanstvena veza. Ali, nije smeo da se izjasni o tome. Jer, to bi moglo da dovede Kovingtona na pomisao da on sam ima nešto s njegovom verenicom.

Zapadnjak se jako obradovao kad su u daljini ugledali prve kuće Stimbout Springsa pored obale Jampa Rivera.

Ubrzo su ugledali nepreglednu gomilu ljudi u glavnoj ulici koji kao da su čekali da se kočija pojavi.

Kočijaš potera konje još jednom u besan galop i kočija zagrme niz glavnu ulicu kao da je htela da projuri kroz grad i nestane u daljini.

Liza Hubard pade ponovo u njegovo krilo kad je kočija odjednom stala.

Zapadnjak je uhvati čvrsto i ona poče da se otima.

Šejn je osetio njene vrele obraze pored svojih usana i skoro da je došao u iskušenje da je poljubi. Ali, trgao se na vreme. Šta bi ostali pomislili kad bi on poljubio Luka Hubarda! Nisu ni slutili da se iza jakne krije Liza Hubard.

Devojka se namrštila kao zlo vreme.

Zapadnjak tiho prostenja kad mu je ona zadala udarac u cevanicu vrhom svoje čizme. Sevnuo je očima na nju, a ona ga pogleda besno.

Liza Hubard je htela prva da siđe iz kočija. Podigla se i spremila se da skoči.

Međutim, ne ide to tako lako. Klif Maton, koji je zadnju deonicu puta sedeo pored nje, uhvatio je za ruku i povukao je nazad u kočiju.

— Ti ćeš ostati ovde, dečko! — mrmlija on. Stegao je jače njenu ruku.

— Pusti me, ti revolverašu! — ciknu Liza besno.

Ali, zatim se malo zamislila i ućutala.

Zapadnjak siđe iz kočija. Njegov pogled klizio je brzo preko gomile ljudi koji su se bili okupili oko kočije. On je tražio očima čoveka koji treba da ga dočeka. Maks Ripli mu je objasnio kako on izgleda.

Zvao se Rafus Senger. Bio je inženier i geolog koji je

radio za Leonarda Kleburna. On je bio taj koji je pronašao bakarnu žicu u zemlji na imanju Hubbarda.

Ripli je rekao da je to čovek sa ćelom na glavi!

Međutim, ovde su skoro svi nosili šešire i nije se moglo videti ko je ćelav, a ko nije.

Zapadnjak sleže ramenima. Šta se tu može? Ovde svakako neće naći tog ćelavog čoveka.

Najbolje je da najpre uzme sobu za sebe, a zatim da potraži tog prokletog Rafusa Sengera i da mu preda četrdeset hiljada dolara u zlatu. Biće to veliko olakšanje za njega. Jer, taj teški teret ga je pritiskao tako jako da je već pomislio da će njegova kičma jednom morati da popusti.

Popeo se na krov kočije da uzme svoje bisage. Bacio je letimičan pogled na drugu stranu ulice u Stimboutu gde su se nalazili hoteli.

Šta je to sada? Da li se to njemu priviđa, ili je stvarno video vitkog čoveka koji ulazi u hotel i zatvara vrata za sobom? U prvom trenutku mu se učinilo da je sliku tog čoveka stvorila njegova mašta. Ali, ako koza laže, ne laže rog! Ipak je bio siguran da je video Maksa Riplija.

A, gde je Ripli, tu negde blizu je i Leonard. A, Kleburn!

Šejn je odjednom prokuvao od besa.

Pa to je stvarno nemoguće! On se poslednjih dana borio da prenese taj teški teret na svom trbuhu kao neki ludak, a sada se odjednom u Stimbout Springsu našao i Kleburn sa svojim revolverašima! Sto mu gromova! Pa mogli su jednostavno da stave zlatne dolare u svoju kočiju! Ne bi morao da se muči sa tolikim teretom.

Zapadnjaku je odmah bilo jasno da Kleburn nije prevario put jašući na konju.

Skočio je besno sa svojim bisagama sa kočije. Težina novca skoro da ga je povukla da padne na zemlju.

Tog trenutka neko je dodirnuo njegovu ruku.

Okrenuo je glavu.

Pored njega je stajala Eta Loren. Bila mu je okrenuta leđima, ali je bila tako blizu da je osetio dodir njene okrugle zadnjice. A zatim i dodir butine!

To već nije bilo slučajno, pomisli Šejn. Htela je da mu nagovesti da ovu noć želi da provede s njim.

Zapadnjak svakako nije imao ništa protiv toga, ali u ovom trenutku u njegovoj glavi su se vrmale druge misli.

Bio je ljut kao ris. Probio se kroz gomilu ljudi i krenuo prema hotelu „Stimbout”. Bio je sav crven u licu i ljudi su mu se sklanjali s puta

XV

U velikoj sali hotela „Stimbout” bilo je mnogo ljudi, ali od Maksa Riplija nije bilo ni traga ni glasa.

Zapadnjak se nasloni svojim velikim stomakom na recepciju i udari pesnicom po zvonu tako jako da je mršavi čovek poskočio sa svoje stolice i skoro pao na pod.

Okrenuo se brzo i pogledao ljutito u Zapadniaka.

— Ser? — upita on.

— Kažite mi broj sobe Leonarda A. Kleburna! — frknu Šejn.

Leva obrva čoveka na recepciji se podiže uvis.

— Ser? — ponovi on još jednom. Izgleda da nije razumeo Zapadnjakovo pitanje. Kao da je visoki čovek govorio nešto na kineskom jeziku.

Šejn se nagnu preko tezge.

— Mislim na onog malog debelog čoveka sa crvenkastim licem koje liči na svinjsku njušku, mister! — objasni on. — I, ako sledeće sekunde ne kažete broj njegove sobe, onda ćete upamtiti svoga boga! Nikad vas više neće videti ova recepcija!

— Sedam — šapnu čovek. Izgledao je kao neko ko je rekao nešto zabranjeno.

— Zovem se Šejn, mister. Koja soba je rezervisana za mene?

— Ah, mister Šejn! — osmehnu se čovek na recepciji. — Vi imate sobu broj devet.

— A, ko je u sobi broj osam? — upita Zapadnjak.

— Mis Seli Kleburn — promrmlja mršavko.

Zapadnjak stavi svoje bisage na ogradu stepenica koje su vodile gore na sprat. Krenuo je naviše.

Košcati čovek iza recepcije skrstio je bespomoćno ruke na grudima, ali se nije usudio da nešto prigovori Šejnu.

Zapadnjak se teško penjao uz stepenice. Došlo je vreme da se oslobodi najzad tih prokletih teških dolara.

Taj Džok Hubard mora da je neki tvrdoglavi prostak kad je tražio da mu se isplati u zlatnim dolarima umesto čekom koji će naplatiti kod banke.

Četrdeset hiljada dolara! Zar se isplati milionerima Kleburnu i Kovingtonu da zbog jedne takve sitnice prave ovoliki cirkus?

Čak i da iskopavanje bakarne rude treba da donese gomilu novca, sigurno je da ta dvojica bogatih ljudi ulazu toliko truda da dobiju taj ranč i prave gužvu bez ikakve potrebe! Bili su toliko bogati da je ovo ličilo na neku borbu oko jedne jedine mrvice.

Zapadnjaku je sve ovo više ličilo na neki lični obračun dvojice bogataša koji su jedan drugog smrtno mrzeli.

Šejn je već skoro bio isplazio jezik kad je stigao do poslednje stepenice. Kao da su ga neke nevidljive ruke uhvatile za njegove kukcve i stalno ga vuku da padne.

Još više se razbesneo kad se našao ispred sobe broj sedam.

Bisage padoše pored njega u hodniku.

Uhvatio je kvaku i otvorio vrata. Nisu bila zaključana. Zapadnjak ih snažno gurnu nogom tako da su ona udarila unutra o zid.

Zapadnjak je video kako se Maks Ripli, koji mu je bio okrenut leđima, brzo sagnuo i pogledao iza sebe. Njegova desnica je bila skoro dopola izvukla iz futrole armijski „kolt“ sa drškom od slonove kosti.

Šejn na to nije obraćao pažnju.

On je gledao Leonarda A. Kleburna koji se pojavio iza Riplija.

Lice tog debeljka bilo je sada crveno. Skoro da se učinilo

Šejnu da je Kleburn pozeleo da se s njim nikad više ne sretne u životu.

Levo od njih otvorila su se jedna vrata.

Pojavila se Seli Kleburn. Bledo bezizrazno lice! Svoju kao pepeo sivu kosu, bila je ocesijala unazad. Zapadnjaku se učinilo da ona liči na miša. Izraz u njenim očima i njeno namršteno lice jasno su govorili šta misli o Šejnu.

Zapadnjaku to uopšte nije bilo važno.

On je otkopčao svoj pojas sa revolverima, a zatim je skiniuo i kaiš sa svojih pantalone, otkopčao teški kožni pojas sa novcem i iscerio se kad je čuo kako je Seli Kleburn kriknula.

Lice Maksa Riplija je bilo blede kao krpa. Njegovi brkovi su drhtali. Prišao je korak bliže Šejnu.

Zapadnjak je pustio pojas sa novcem da padne na tepih. Odjeknuo je tup udarac teškog tereta.

Ripli kriknu. Počeo je da skače na jednoj nozi. Izgleda da su dolari zakačili njegove prste.

Leonard A. Kleburn se najzad pribrao. On je uhvatio svoju kćerku za ruku i povukao je nazad. Ona je bila poletele prema Zapadnjaku u nameri da mu svojim noktima izgrebe lice. Prišao je Šejnu.

— Zar se vi ovde ne ponašate kao slon u porcelanskoj radnji, Šejne? — upita on besno. — Trebalo je da novac predate Sengeru! Šta vi ovde tražite? Možda se bojite da nećete dobiti ostatak od pet hiljada dolara?

— I toga se bojim — režao je Šejn. — Ali, ja osećam neku jako veliku mučninu u stomaku. Zašto ste me naterali da vučem taj teški teret kroz celu oblast kad ste i vi sami putovali kočijama istim putem za Stimbout Springs, Kleburne? Kakvu đavolsku čorbu vi kuvate ovde? Nemojte samo da mi ispričate bajku da je u pitanju samo bakar na Hubbardovoj zemlji koji je pronašao Senger! Da ste vi hteli Hubbardov ranč bi odavno bio vaš!

— Gluposti! — trknu Kleburn ljutito. — Gubite se iz moje sobe ili ću postati neprijatan!

— Dajte mojih pet hiljada dolara na sunce! — procedi Zapadnjak kroz zube.

Kleburn huknu.

Ipak, okrenuo se i prišao pisaćem stolu. Izvadio je iz kožne torbe jedan svežanj novčanica i bacio ga prema Šejnu.

Međutim, dolari su pali na pod ispred Zapadnjakovih nogu na tepih.

Zapadnjakove oči se suziše.

— Ako vi lično ne želite da podignete taj svežanj novaca i pružite mi ih u ruke onda to neka učini Ripli ili vaša kćerka. Čekam tri sekunde, a ako ne bude tako onda ćete imati priliku da se uverite s kim imate posla!

Njegov glas je bio tako oštar da se Kleburn iznenada trgao.

Maks Ripli je uvukao glavu među ramena. Izgleda da je odlučio da ne dozvoli da ga Šejn ponižava, već da upotrebi svoj revolver.

U prostoriji je zavládala tišina.

Šejn je stalno motrio na Riplijevu desnu ruku koja je nervozno podrhtavala pored drške njegovog revolvera.

Ali, i Zapadnjakova ruka nalazila se blizu „remingtona”, jer je u međuvremenu i on već bio opasao svoj pojas.

Ženski vrisak je odjednom prekinuo tišinu.

Seli Kleburn je potrčala napred, sagnula se i podigla svežanj novčanica. Pružila ga je Šejnu. Njena ruka je drhtala.

Devojka je uplašeno gledala Riplija. U njenim očima jasno se video strah. Bojala se da će njen ljubimac biti pogođen olovnom kuglom iz Šejnovog revolvera.

Zapadnjak polako stavi novac levom rukom u džep svojih pantalona. Iscerio se.

— Ovim sam ja završio svoj posao kod vas, Kleburne! — reče on.

Kleburnovi obrazi su se nadimali i ponovo se spuštali.

— To vi kažete, Šejne — ciknu on. — Od mene ćete dobiti još jedan dobar i besplatan savet: Gubite se što je moguće pre iz ovog grada. Jer, jako su veliki izgledi da ćete ostati ovde zauvek ako ga ne poslušate!

Znači, taj matori jarac preti!

Međutim, Zapadnjaka to nimalo nije uplašilo.

— Držite Riplija na lancu, Kleburne! — reče Šejn i isceri se. — Inače, može se lako dogoditi da ga izgubite pre nego što postane vaš zet!

To je svakako bilo i suviše za Maksa Riplija. Sada već nije imao drugog izlaza. Moraće da upuca tog Šejna!

Zapadnjak je primetio kako je sevnulo u crnim Riplijevim očima.

Niko nije ni primetio kako se munjevito u Šejnovoj ruci stvorio revolver. Kao da mu ga je sam đavo stavio u ruku!

Ripli kriknu besno.

Potegao je svoj „kolt” brzo. Činilo se da je istovremeno spustio ruku na dršku kad i Šejn.

Međutim, njegov revolver je bio izvučen tek Jopola iz futrole.

Povukao je ruku kao da se opekao o neki vreli predmet.

Ripli je razrogačenih očiju gledao cev Zapadnjakovog revolvera. Izgleda da je tog trenutka shvatio da su se njegovi planovi za budućnost raspali, jer svakako nije bio tako brz na revolveru kao taj đavolski Šejn.

Zapadnjak okrete svoj revolver oko prsta i vrati opasnu pucaliku nazad u futrolu.

Uradio je to tako brzo da su ostali jedva uspeli pogledom to da prate.

Zapadnjak je pogledao Seli Kleburn. Devojka je mahala glavom i uperila svoj pogled u Riplija. Njeno lice je dobilo neku neobičnu, sivu boju.

— Pripazite malo bolje na vašeg verenika, mis Kleburn! — reče Šejn. — Možda ne bi trebalo da pravi gluposti kao što je sada učinio.

Okrenuo se i izašao iz sobe.

Zapadnjak se iscerio. Svakako će biti žestoke svađe! Ali, to mu više nije bilo važno.

Moraće najzad da misli na ono zašto je poslat u ovaj predeo.

Taj nitkov koji je upucao šerifa i maršala Sjedinjenih

Država sigurno sada sedi mirno i misli da niko na ovom svetu neće otkriti taj njegov zločin.

Međutim, ako se taj nitkov uljuljkivao u slatke snove, onda se vara. Visoki jahač će pokušati da ga pronađe, makar morao iz zemlje da ga iskopa.

XVI

Uzbuđenje koje je izazvalo dolazak kočije već se bilo smirilo. Posle pucnjave ljudi su se razišli.

Tiler Kovington i njegova pratnja su takođe odseli u hotelu „Stimbout“.

Zapadnjak se isceri. Pomislio je na to da neće proći dugo vremena, a Kleburn i Kovington će zgrabiti jedan drugog za gušu.

Jedino je još sumnjao u to da li je taj Rafus Senger u međuvremenu uspeo da nagovori Džoka Hubarda da potpiše ugovor o prodaji ranča!

On odmahnu rukom. Nije više imao volje da razmišlja o tome.

Međutim, trgao se. Možda smrt dvojice zvezdonosaca ipak ima neke veze sa Kleburnom i Kovingtonom?

Setio se Ete Loren. Ta lepa žena bujnih oblina nikako mu nije izlazila iz glave.

Da li će ona i večeras uspeti da neprimetno stigne do njegove sobe? Jer, svakako joj neće biti teško da sazna da je on odseo u sobi broj devet.

Šejn nije imao nameru da zbog te lepotice bilo šta rizikuje. I onako ima bezbroj pitanja na koje treba da nađe odgovor.

Prešao je preko glavne ulice i upitao jednog čoveka gde se nalazi šerifova kancelarija.

Čovek ga je pogledao popreko i odgovorio da se zgrada nalazi nekoliko kuća dalje, ali da je već nekoliko nedelja prazna.

Zapadnjak pođe u tom pravcu.

I zaista, u kancelariji nije bilo svetla.

Uhvatio je kvaku, ali vrata su bila zaključana.

Prišla mu je neka stara žena koja je primetila da on želi da uđe u kuću.

— Nema tu nikoga, mister — reče ona.

Visoki čovek sleže ramenima.

— Rekoše mi da je šerif ubijen, bar tako sam čuo — odvrati Zapadnjak. — Ali, zar nema nekog pomoćnika šerifa koji se brine o ćelijama u zatvoru?

— Ima ga, takav jedan postoji — promrmlja žena. — Ali, stari Mek Klev je uhvatio maglu kad su ubili maršala. Možda je stvarno učinio najbolje što je tada mogao da uradi. Verovatno se sada nalazi negde daleko, u Nju Meksiku ili Arizoni.

Šejn pažljivo zagleda ženu.

— Mek Klev? — upita on kao da ne veruje u ono što je čuo od žene.

— Da, on — potvrdi žena. — A, da li ga vi poznajete? Šejn odmahnu glavom.

— Njega ne poznajem — odvrati on. — Ali, zato sam znao maršala Sjedinjenih Država. Da li možda možete da mi kažete ko bi ovde u gradu mogao da mi kaže nešto o tome kako je nastradao?

Ona sleže ramenima. U njenim sivim očima je nešto sevnulo.

Za trenutak je izgledalo da neće ništa kazati, ali zatim se ipak čuo njen glas.

— Taj Rafus Senger — prošaputa ona. — On bi sigurno mogao da vam ispriča mnogo toga što se ne zna. Ali, ja ne verujem da će on pristati na to.

— A, gde bih mogao da ga nađem? — upita Zapadnjak. Žena se kiselo isceri.

— U „Elkhed” salunu — promrmlja ona. — Ako požurite, možda ćete uspeti da ga u ovo doba nađete dok je još uvek bar malo trezan.

Okrenula se i brzo nestala iza ugla.

Šejnu se učinilo kao da se ona boji da će je neko videti da stoji s njim pošto je čula da se on interesuje za sudbinu ubijenog maršala.

Zapadnjak pogleda unaokolo.

U glavnoj ulici bilo je mnogo saluna. Na jednom od njih on je ugledao glavu jelena sa rogovima iznad ulaza.

Pošao je u tom pravcu.

Iz „Elkhed” saluna čuli su se glasovi. Neko kao da je pokušavao da svira na klaviru. Ali, tonovi su bili većinom pogrešni.

Cvrkutavi smeh žena mešao se sa grubim muškim glasovima.

Zapadnjak uđe unutra.

Salun je bio dosta veliki, ali bio je opremljen nameštajem u starinskom stilu. Kao neka krčma za drvoseče.

Šank i stolovi bili su napravljeni od grubih dasaka smreke. Židovi unaokolo bili su oblepljeni plakataima.

Svuda su visile lampe na gas, a ispod njih se dizao dim iz cigareta.

Oko šanka nalazilo se više muškaraca. Četiri konobara su se trudila da ih posluže rakiom i pivom.

Devojke koje je ugledao Šejn, kao da su bile mnogo bolje nego taj starinski nameštaj u salunu.

Možda je baš zato i bilo tako mnogo muškaraca.

Jedna od dama za zabavu je ipak padala u oči više nego ostale. Bila je viša skero za glavu od ostalih.

— Halo, veliki! — ciknu ona kad je ugledala Šejna.

Imala je koji kilogram više, ali to Zapadnjaku nikad nije smetalo.

Njeno lice bilo je lepuškasto. Šminka je još samo malo pojačavala rumenilo njenih usana.

Zapadnjak je ocenio da nema više od dvadeset godina. Osmehnula se zavodnički visokom čoveku.

— Izgleda da si ti nov ovde u Stimbout Springsu, dragi, zar ne? — upita ona. — Bar ja te dosad nisam nikad videla.

— Bolje da najpre nešto popijemo — predloži Šejn.

— Lena — reče devojka. — Zovem se Lena.

— Lepo ime — odvrati Zapadnjak. — Da li piješ šampanjac, Lena?

Njene oči se izbečiše.

— Ej, veliki! — ciknu ona i podiže ruku uvis. — Ovde jedna boca tog penušavog pića košta dvadeset dolara.

— Novac ništa ne znači kad se upozna jedna tako lepa devojka kao što si ti — reče Zapadnjak.

Njeno lepo lice je sijalo od sreće. Ovo joj se odavno nije dogodilo. Njene obraze je oblila rumena boja.

— Ti si tako divan, veliki — reče ona i još jače porumeni. — Mogu li da saznam kako se zoveš?

— Šejn.

— Mislila sam da mi kažeš i prezime, momče!

Zapadnjak oćmahnu rukom.

— Već sam ga i zaboravio — promrmlja on. — Izmisli neko koje bi moglo da odgovara i koje ti se dopada.

— Dobro, Šejne — reče ona i osmehnu se vragolasto. — Idem da pozovem konobara, dragi.

Krenula je prema šanku.

Zapadnjak je uhvati za ruku.

— Ima vremena, Lena — reče on tiho. — Najpre želim da razgovaram s jednim čovekom. Rekoše mi da on navraća ovamo u ovaj salun. Zove se Senger!

Njeno lice se odjednom uozbiljilo.

Zapadnjak je odmah primetio da se ona koleba. Pogledala je revolver na desnoj strani njegovog pojasa.

— Da li želiš da ga upucaš? — upita ona.

Zapadnjak se isceri.

— Kako si došla na tu misao?

— Ceo Stimbout Springs čeka nekog čoveka koji će se jednog dana pojaviti i zavrnuti šiju tom nitkovu — reče ona tiho.

— Ali, ja želim samo da razgovaram s njim, Lena!

Devojka je pokazala rukom prema zadnjim stepenicama saluna. Iscerila se.

— Nestao je tamo gore sa Volnat Lili.

Pogledao je.

— Hoćeš li i ti da kreneš tamo gore, Lena?

— Zašto ne bih — odvrati ona bez ikakvog stida. — To je moj posao. Košta dvadeset dolara, Šejne.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Dogovoreno — reče on. — Idemo gore. Ti ćeš mi pokazati sobu u koju je ušao Senger sa Volnat Lili, a posle toga ćemo se voleti.

To se izgleda njoj nije dopalo. Videlo se to po njenom namrštenom licu. Za trenutak je izgledalo da se ona bori sa sobom. Da li da pristane ili ne?

— Rekli smo šampanjac? — upita ona najzad.

Zapadnjak se isceri.

— Naravno, devojčice — reče on. — Uzmi odmah tri boce i ponesi ih sa sobom.

Udarila ga je pesnicom u rebra.

— Dugo sam čekala jednog takvog momka, Šejne. Nađam se da ćeš ostati malo duže u Stimboutu.

Okrenula se i prišla šanku. Zapadnjak joj je prethodno dao šezdeset dolara za šampanjac.

Konobar je razrogačio oči kad je ugledao novac. Retko se neko ovde u salunu tako razbacivao novcem.

Zapadnjak se isceri. Taj novac koji je dobio od Kleburna kao da mu je s neba pao. Zašto ga ne bi i potrošio tako kako ga je i dobio.

Uzeo je Leni iz ruke dve boce šampanjca i krenuo za njom uz uske stepenice na sprat.

XVII

Lena je bila devojka koja je uživala u onome što radi.

Izgleda da joj se Zapadnjak dopao. Predala mu se srcem i dušom.

Zapadnjak joj je ispunio želju. Voleli su se dugo.

Međutim, on je stalno mislio na Rafusa Sengera. Lena mu je rekla da on skoro celu noć provodi sa Volnat Lili!

Šejn nije bio siguran da će se to dogoditi i ove noći, jer sada se u gradu nalazi njegov gazda Leonard Kleburn!

Osmehnula mu se u svetlosti lampe kad su ušli u skromno nameštenu sobu.

Opružila se na krevet i osmehnula se zavodnički.

— Neka mi ovako bude svake večeri, Šejne — reče ona i ciknu radosno kad je Zapadnjak stavio bocu šampanjca na njen stomak.

Napunili su čaše i Šejn se kucnu s njom.

Ustala je.

Čaše zvecnuše.

— Nazdravljam za tvoje divno telo — reče Šejn.

— Vragolane! — promrmlja ona. — Dosta sam debela. Trebalo bi malo da oslabim. Ali, šta mogu? Jedem suviše slatkiša i čokolade. I, tu izgleda nema leka!

— Ti se meni dopadaš ovakva kakva si — reče Zapadnjak.

Prostrelila ga je svojim lepim plavim očima.

— Hoćeš li sada da pređeš onamo i upoznaš se sa Sengerom? — upita ona.

On klimnu glavom.

— Budi oprezan, Šejne — reče ona tiho. — Svi potcegnuju tog ćelavka. Ali, ja mislim da je on jedan hladnokrvan momak koji je jako opasan.

— Čuo sam da je stalno pijan — reče visoki čovek.

— Pa, pije mnogo. To je tačno. Ali, meni se čini da je to samo varka. Senger može popiti mnogo više.

— Izgleda da si ti njega dobro procenila, zar ne? — upita Zapadnjak.

Pogledala ga je ozbiljno. Zatim je ovlažila suve usne.

— Šejne — reče ona i uhvati visokog čoveka za ruku. — Ovo što ću ti sada ispričati, nisam rekla nijednom čoveku na ovom svetu. Ali, moraš mi obećati da to niko više neće saznati!

On je potvrdno klimnuo glavom.

— Ja umem da ćutim, Lena.

Prišla mu je još bliže i naslonila se na njega.

— Pre dve nedelje, one večeri kad je ubijen maršal Sjedinjenih Država, videla sam Sengera kako izlazi iz šerifove kancelarije iz sporednog ulaza — promrmlja ona. — Vraćala sam se kući. Jer, ja imam jedan mali stan u Milner Stritu. Senger me nije primetio. Njegovo lice bilo je iskrivljeno. Šejne, ja mislim da je on ubio maršala!

Zapadnjak se trgao. To je za njega bilo kao da ga je neko udario maljem po glavu.

Taj prokleti Senger! Možda je šerif nešto saznao zbog čega bi Senger morao da se nađe iza brave? A, verovatno je i maršal naišao na pravi trag i zato je i uklonjen sa ovog sveta?

— Da li se u to vreme u gradu nalazio i Mek Klev? — upita Zapadnjak promuklim glasom.

Pogledala ga je svojim krupnim očima.

— Jeste — potvrdi ona. — Bio je tu. Ležao je onesvešćen pored maršala i imao je veliku modricu na čelu. Tvrdio je da ne zna ko ga je tako žestoko udario.

Zapadnjak udahnu duboko vazduh.

Prava je sreća što je naišao baš na Lenu koja mu je bez straha ispričala sve što zna o tim mračnim poslovima u ovom gradu!

Zapadnjak je primetio i to da se ona užasno boji nečega. Verovatno je dugo u sebi čuvala tajnu o Sengeru i plašila se da bilo šta kaže nekom o tome.

Ali, on je i bez toga nameravao da malo pritegne tog Sengera i postavi mu neka neprijatna pitanja.

Rafus Senger je bio čovek Leonarda Kleburna. Sada se jedino moglo postaviti pitanje, da li je taj davolski čovek izvršio dva ubistva po naređenju Kleburna, ili je to uradio na svoju ruku?

Šejn je bio čvrsto rešen da to ispita.

XVIII

Kada je Zapadnjak zatvorio vrata za sobom i ugledao ćelavu glavu Rafusa Sengera koja se podigla sa jastuka, bilo mu je jasno zašto se Lena bojala tog nitkova.

Sa svojim sjajnim očima, crnim kao gar, upalim obrazima i usnama koje su ličile na oštricu noža, geolog je stvarno ličio na smrt.

Njegove koščate ruke ispružile su se prema naslonu stolice gde se nalazio njegov pojas sa revolverima.

Međutim, Zapadnjak je bio brži. Odgurnuo je stolicu.

Sada je ustala i žena s kojom je Senger ležao u krevetu.

Bila je to neobično snažna žena.

Senger je u odnosu na nju izgledao kao neki patuljak. Jer, njene ruke iznad lakata bile su skoro toliko debele kao Zapadnjakove butine.

Zapadnjak je sada poverovao u onu priču koju mu je ispričala Lena, da ta snažna žena Volnat Lili može ispod svoga lakta da slomi najtvrdi orah.

Pozamašne grudi valjale su se tamo-amo kao kakve bunđeve. Ona se nije trudila ni da ih sakrije. Čak je izgledalo

kao da izaziva Zapadnjaka kako bi on pristao da bude njena nova mušterija.

Čelavi čovek podiže ruku uvis.

— Napolje! — ciknu on.

— Zaveži, Sengere! — opomenu ga Zapadnjak. Osmehnulo se krupnoj ženi.

Ona je pokazala svoje lepe zube.

— Hej, dugački — ciknu ona veselo. — Kako ti se dopada ovo što ja nudim? Izgleda da si izgubio razum! Zar ne možeš da pričkaš dok ovaj ode?

— Žao mi je što vas uznemiravam, Lili — reče Šejn mirno. — Ali, ja želim da razgovaram sa Sengerom. I, da li biste bili tako dobri da nas ostavite nasamo samo pola sata?

Izgleda da se to nije dopalo snažnoj ženi. Namrštila se. Rafus Senger se takođe narogušio.

— Ja ne želim da razgovaram s njim! — ciknu on.

Snažna Lili ispruži svoje debele noge.

— Ko si ti? — upita ona.

— Zovem se Šejn — predstavi se Zapadnjak. — Danas sam stigao u Stimbout Springs i doneo sam novac Džoku Hubardu po dogovoru sa Leonardom Kleburnom.

Volnat Lili se namrštila. Njoj, izgleda, to nije značilo ništa.

Ali, sada je Senger skočio iz kreveta kao da ga je guja ujela. Stavio je neku maramu oko kukova.

— Ostavi nas nasamo, Lili — reče on brzo. Uzeo je svoje pantalone koje su se nalazile na podu i iz džepa izvadio jednu novčanicu koju je pružio snažnoj ženi. — Evo ti, popij viski!

Ona se namrštila. Ali, zatim se osmehnula kiselo i izašla iz sobe.

Zapadnjak je sačekao da ona zatvori vrata.

U međuvremenu se i Senger obukao. Međutim, nije se usudio da uzme pojas sa svojim revolverom.

— Gde su zlatni dolari — upita.

— Kod Kleburna — odvrati Zapadnjak.

— I, šta onda želite da saznate od mene?

— Šta želim? — ponovi Šejn pitanje. — Hoću da saznam šta se ovde u Stimbout Springsu dešava! Ima li neke veze sa prodajom ranča Džoka Hubarda i bakrom koji je tamo pronađen? A, možda je to povezano i sa ubistvima šerifa i maršala? A želim da saznam i to koliko ste vi upoznati sa planovima Kleburna i Kovingtona?

Rafus Senger je prebledeo kao krpa. Pogledao je ponovo prema svom pojasu s revolverom. Ali, Zapadnjak dodirnu rukom dršku svog revolvera i Senger je odmah ocenio da protiv visokog čoveka nema nikakvu šansu.

— Čekam, Sengere!

— Idite dodavola, Šejne! — frknu mršavi čovek. — Uostalom, ko ste vi da mi postavljate takva pitanja?

Zapadnjak se odlučio da blefira.

— Ja sam Kleburnov novi čovek — reče on. — Maks Ripli će uskoro biti izbačen iz igre. Jer, Kleburnu se ne dopada to što se taj nitkov toliko trudi da osvoji njegovu kćerku. A osim toga, izgleda da vi mnoge stvari ovde u Stimbout Spring-

su rešavate na svoju ruku, Sengere. Vi znate da on to ne dozvoljava. Ako nemate neke opravdane razloge za to, onda ćete imati jako mnogo muka da se opravdate.

Senger uvuče svoju ćelavu glavu između ramena.

Zapadnjaku nije promaklo kako ga je taj ćelavko pakosno pogledao.

— Držao sam se tačno uputstava — reče on zamišljeno. — Dogovorio sam se sa Hubbardom da ranč proda nama. Međutim, taj nitkov Kovington je oteo njegovog sina i pokušava da ucenjuje Hubbarda.

Zapadnjaku tek sada nije bilo ništa jasno.

— A, šta je bilo sa šerifom i maršalom? — upita on.

Senger podiže obrve.

— Kleburn je naredio da se uklone sve prepreke i da se zemlja po svaku cenu mora kupiti — objasni on.

— A zašto su šerif i maršal bili neka prepreka? — upita Zapadnjak.

Odmah mu je bilo jasno da je rekao nešto što nije trebalo. Morao je svakako biti oprezniji.

Lice ćelavog Sengera se namrštilo kao vreme pred oluju. Zatvorio je usta i izgleda da više nije želio da kaže nijednu jedinu reč.

Ćelavko je dugo ćutao. Ipak, najzad se oglasio.

— Da li Kleburn zna da ste krenuli da me tražite? — upita on promuklim glasom.

Zapadnjak je najzad skinuo masku sa svog lica. Iscerio se.

— Ja nisam Kleburnov čovek, Sengere! — reče on. — Stigao sam ovde u Stimbout Springs da razjasnim tajnu ko je ubio šerifa i maršala. Eto, iz onoga što ste mi rekli saznao sam da su njih dvojica uklonjeni sa ovog sveta uz odobrenje Leonarda A. Kleburna, jer su otkrili da se iza svega toga kriju vaši i Kleburnovi prljavi planovi. Ako ste ih ubili obojicu svojim rukama, onda cete ubrzo posetiti na najdebljoj grani, Sengere. Potrebni su mi samo još dokazi. A, biće ih. Sigurno. Šta bi Kovington rekao, kad bih mu ispričao da je Kleburnov plan bio da ga pusti da kupi Hubbardov ranč?

Rafus Senger kriknu.

Zapadnjak je video kako je u njegovoj ruci sevnulo sečivo noža. Stvarno nije mogao da primeti odakle je geolog izvadio tu opasnu stvarčicu.

Sengerova ruka se trgla iznenada i oštrica noža prohuja uz samo telo Zapadnjaka. Đavolski opasno. Tamo negde gde se nalazilo srce.

Senger se okrenuo brzo. Bio je stvarno đavolski okretan. Zapadnjak skoro nije verovao svojim očima da se taj kostur od čoveka može tako brzo kretati.

Zapadnjak je skoro u zadnjem trenutku uspeo da izbegne i drugi udarac opasnog sečiva. Sada je i on zamahnuo „remingtonom”.

Međutim, Senger se sklonio u stranu i Zapadnjak ga je promašio.

Šejn nije hteo da puca, jer taj nitkov Senger mu je bio potreban kao svedok protiv Kleburna.

Senger je izgleda išao na sve ili ništa. On se uopšte nije obazirao na revolver u Šejnovoju ruci. Krenuo je ponovo u napad i Zapadnjak je morao žestoko da ga udari svojom pesnicom.

Senger je posrnuo i zateturio se nazad. Pao je.

Istog trenutka otvorila su se vrata.

Pojavila se Volnat Lili.

Pogledala je namršteno Sengera koji se više nije micao.

— Rafuse — frknu ona. — Šta to sada treba da znači?

Klekla je pored njega i prodrmla ga.

Kriknula je. Skoro da su zidovi zadrhtali.

Sada je i Zapadnjak ugledao nož koji je bio zaboden u njegova prsa. Košulja ćelavog čoveka bila je sva umrljana krvlju.

Lili skoči.

Njeno lice bilo je bledo kao krpa.

Još jednom je stegla pesnice, a zatim je potrčala prema vratima.

Šejn je primetio da se Rafus Senger malo pokrenuo.

Oči geologa bile su širom otvorene.

Zapadnjak se brzo sagnuo iznad njega.

— Kažite istinu, Sengere! — reče on. — Priznajte da ste vi ubili šerifa i maršala! Nemate mnogo vremena za razmišljanje. Jeste li ili niste?

Preko bledog lica Sengera prešao je osmeh.

— Nisam ih ja ubio, Šejne — prošaputa on. — Moraćete sami da... da pronađete ko je to uči...

Njegove reči su bile sve tiše. Oči su mu postale staklaste i uskoro je i Sengerova glava klonula u stranu. Bio je već mrtav čovek.

Zapadnjak se uspravio. Čuo je korake iza sebe.

Bila je to Lena.

— Kako je to moglo da se dogodi, Šejne? — upita ona. Uхватила ga je za rukav jakne. — Hajde, moraš se sakriti! Ja ću ti pokazati gde!

Zapadnjak ođmahnu glavom.

— Nisam ga ja ubio, Lena! — reče on mirno. — To je bio nesrećan slučaj.

Lena se okrenula na drugu stranu. Na vratima se pojavila Volnat Lili. Iza nje su bili muškarci koji su se gurali u sobu da vide šta se tu dogodilo.

— Nisam to želela — ciknu snažna žena. — Stvarno nisam znala da se on nalazi iza vrata kad sam ih gurnula. Misli sam da je Šejn hteo da ga ubije.

— To što si ti mislila je nešto drugo — reče Zapadnjak. — On je pokušao da me ubije svojim nožem. Eto, ko je ovde zadužen za to da se stara o mrtvim ljudima?

Ljudi slegoše ramenima.

— Moramo obavestiti Džeka da tog čoveka smesti **koja** stopu ispod zemlje — promrmlja jedan od njih.

XIX

Zapadnjak je nameravao da noć provede sa Lenom. Ali sada više nije imao volje za to.

Sengerova smrt mu se stalno vraćala u sećanje.

Da li je taj čovek ipak slagao?

Ako je tako, onda Zapadnjak mora početi sve iz početka.

Znači, Leonard A. Kleburn!

Zapadnjak steže pesnicu i duboko udahnu svež planinski vazduh. Moraće malo jače da pritegne tog velikog gazdu i da sazna kakvu on igru igra ovde u Stimbout Springsu!

Krenuo je polako preko ulice na suprotnu stranu prema hotelu „Stimbout”. Nije mu više bilo važno da li Kleburn spava ili je još budan. Ako bude potrebno izvući će ga iz kreveta!

Na recepciji hotela nalazio se sada neki drugi čovek.

On je bio stariji i kao da ga nije mnogo interesovalo šta se u zgradi dešava.

Pogledao je Zapadnjaka, a zatim se ponovo zadubio u svoje papire.

Šejn hitro pođe uz stepenice.

Zastao je ispred sobe sa brojem sedam.

Unutra je u hodniku bilo dosta mračno.

Zapadnjak uhvati kvaku na vratima. I gle! Nije bilo zaključano.

Brzo je ušao unutra pre nego što je neko mogao da ga primeti. Pretpostavljao je da će zateći Kleburna u krevetu kako hrče.

Bez ikakvog ustručavanja upalio je šibicu i potražio lampu.

Nalazila se nasred stola. Uskoro je cela prostorija bila osvetljena.

Negde u pozadini sobe nalazila su se jedna vrata.

Možda iza njih čuči Kleburnova kćerka!

Zapadnjak podiže lampu uvis i krenu napred.

Ali, šta je to? Ugledao je neraspremljen krevet ispred sebe. Čudno!

Pa gde bi mogao biti sada taj Leonard Kleburn? A, Šejn je želeo da razgovara s njim, i to što pre! Jer, dvojica zvezdosaca su morali da otputuju na onaj svet samo zato što su se on i Kovington posvadali!

Moždt neće biti pristojno ako u ove kasne sate poseti njegovu kćerku i pita je gde se nalazi njen otac? Ali, drugog izbora nije imao. Jer, čuo je da nešto šuška u njenoj sobi. Znači, Seli Kleburn je još bila budna! Šta, ako se odluči da je u ovo kasno doba noći pita gde se to izgubio njen otac?

Brzo se našao pored vrata susednog apartmana. Uhvatio je kvaku i polako je okrenuo.

Vrata se lako otvoriše.

U sobi Seli Kleburn gorela je već svetlost.

Zapadnjak je čuo njen prigušeni krik.

Zapadnjak je na vreme potegao svoj „remington” kako bi sprečio Maksa Riplija da upotrebi svoj teški „kolt”.

Znači, voleli su se!

Zapadnjak se iscerio.

Primetio je kako Seli Kleburn brzo navlači svoju spavaćicu preko sebe i pokušava da pokrije svoj gornji deo tela koji je bio sasvim otkriven.

Ripli je skočio iz kreveta. Ali, spotakao se i morao je da se uhvati za stub kreveta.

— Nemoj se uzbudivati, Ripli! — reče Šejn mirno. — Mene ne interesuje šta vi radite. Hteo bih da saznam gde se nalazi Kleburn.

Maks Ripli je drhtao kao prut na vetru. Bio je besan kao ris što ga je Šejn zatekao u ovakvom stanju.

Obukao se i opasao svoj pojas sa revolverima.

— Sve ovo što sam video nije mi uopšte važno — reče Zapadnjak. — Želim da saznam gde se sada nalazi mister Kleburn. I nemojte ništa prikrivati.

— Mi stvarno ne znamo gde je mister Kleburn — fuknu Ripli. — Čini mi se da ste vi ovog puta preterali Šejne. Ja ne dozvoljavam da me više ponižavate. Kada budem opasao pojas sa revolverima onda ćemo razgovarati.

— Ne, Makse! — ciknu Seli Kleburn.

— Ti nemoj da se mešaš! — odvratila on grubo.

A onda je ona zanemela.

Zapadnjak je video kako se odjednom izmenio izraz njenog lica. Oči su joj se izbečile.

— Mi stvarno ne znamo gde se nalazi moj otac. Šejne — reče ona i stisnu usne. — Mislím da je najbolje da se sada udaljite iz mog apartmana. Vi i Maks!

Zapadnjak klimnu glavom i pođe nazad.

Uspeo je još da primeti kako Ripli zakopčava svoj pojas za revolvere.

Šejn je požurio. Nije imao volje da se još jednom upucava sa Riplijem. Jer tog trenutka je imao daleko preča posla.

Ugasio je lampu i brzo se izgubio iz Kleburnovog apartmana. Popeo se stepenicama na drugi sprat da bi izbegao ponovni susret sa Riplijem.

Samo nekoliko sekundi kasnije revolveraš se pojavio u hodniku. Okretao se besno na sve strane, ali kad je video da od Šejna nema ni traga ni glasa ušao je u sobu broj pet.

Zapadnjak odahnu.

Taman kada je uprezno krenuo niz stepenice čuo je da ga neko tiho dovikuje.

— Ne ljuti se, debeliko! — šaputala je neka žena. — Ali, posle tako dugog putovanja sam jako umorna. A osim toga, moramo biti jako oprezni!

Bila je to Eta Loren. Kome li su samo bile upućene te nežne reči!

Zapadnjak promoli glavu iza ugla hodnika.

Kao da ga je neko udario mokrom krpom posred čela!

Prosto nije verovao svojim očima!

Eta Loren se nagnula napred i poljubila u čelo Leonarda A. Kleburna.

Kleburn je odgovorio nešto što Šejn nije razumeo. Zatim su se začuli teški koraci bogataša i Zapadnjak je morao oprezno da krene niz stepenice da bi stigao na prvi sprat.

Sakrio se u mrak. Želeo je da sazna šta to Eta Loren namerava!

Iza odškrnutih vrata svoje sobe posmatrao je kako Kleburn ulazi u svoj apartman i zatvara vrata za sobom.

Nije prošlo ni tri minuta, a niz stepenice je krenula neka žena lakog koraka.

Zapadnjak pritvori vrata svoje sobe.

Iscerio se. Znači, ptičica je izletela iz gnezda! Oprezno i brzo.

Kad se začulo tiho kucanje on je odjednom otvorio vrata.

Eta Loren mu je uletela u naručje.

— Hej, lepotice — reče on tiho — jesi li se najzad oslobodila tog debelog, dosadnog Kleburna?

XX

Zapadnjakova ruka se munjevito trgla. Uhvatio je Etu Loren za lakat i uvukao je u sobu.

Zatvorio je vrata i naslonio se leđima na njih.

Unutra je bilo mračno.

— Idi onamo preko i upali lampu, Eta — reče on. — Šibice se nalaze na stočiću.

Osetio je njenu blizinu. Ta žena stvarno ume da uzburka njegovu krv.

Čulo se krckanje i zatim je soba bila osvetljena.

Lepa žena pogledala je prema vratima gde se nalazio Zapadnjak.

Međutim, Šejnovom oštrom oku nije promaklo da primeti kako se u njenoj desnoj ruci odjednom stvorio „deringer” sa dve cevi.

Njegova leva ruka je reagovala munjevito. Već sledećeg trenutka zgrabio je Zapadnjak njenu ruku u kojoj se nalazila opasna pucaljka.

Čuo se prigušen ženski krik i zapaljeno drvce šibice pade na pod.

Ponovo je nastao mrak.

Nije istrгла svoju ruku.

Pošto je Zapadnjak već bio zgrabio njen „deringer”. Eta je pokušala da upotrebi drugo oružje. Naslonila se na visokog čoveka i Šejn je odmah osetio da ona ispod svilene haljine nema ništa drugo od odeće.

Zapadnjak joj uze pištolj iz ruke.

Upalio je lampu.

Eta Loren ga je gledala netremice.

— Šejne — reče ona. — Ja... Nemoj da se ljutiš! To što ja imam sa Kleburnom i Kovingtonom... ne bi trebalo da smeta tebi i meni da... To s njima je samo posao. A, s tobom je nešto drugo u pitanju. Moraš mi verovati, Šejne!

Šta da joj kaže? Ovog trenutka je najbolja stvar na svetu bilo to da joj veruje. Verovatno ni Kleburn, a ni Kovington nisu baš pravi momci koji su u stanju da stišaju strasti ove vatrene žene. Međutim, nikad se ne zna!

Zapadnjak je bacio Etin „deringer” na krevet i uhvatio je Kovingtonovu verenicu za ruku.

— Već sam izgubio volju da izigravam klovna za Kleburna ili Kovingtona — reče on oštro.

Ona mu se osmehnu.

— Šta ti je, Šejne? — šapnu ona. — Ja mislim da sam mog sebe dižeš u nebesa, i to bez ikakve potrebe. Priberi se,

čoveče! Nemoj više misliti na te stare lešinare Kleburna i Kovingtona, Šejne. Oni će se verovatno jednog dana potučiti! Neka, kako im je drago. Hoću da misliš na mene, veliki! Nemoj da se ustručavaš. Nudim ti sve što imam, dragi!

— A Maton? — upita Zapadnjak. — Nećeš valjda da tvrdiš da i s njim nisi pomešala prste?

Slegla je ramenima.

— Naravno, bilo bi glupo da to poričem — reče ona i osmehnula se. — Nešto sam imala s njim. Ali, to je bilo pre nego što sam upoznala tebe, Šejne. Moram da otvorim srce pred tobom. Znaš li ti šta za jednu ženu znači da živi pored Kovingtona? Već tri meseca sam uz njega, a on još uvek misli da sam ja nevina devojkica. I, on želi da sačekamo do svadbe kada namerava da me prvi put stavi na krevet i od mene napravi ženu.

Nasmejala se glasno.

— Udaćeš se za njega? — upita Zapadnjak.

— Ti si lud, Šejne! — reče ona. — On se izgleda ovde u Stimbout Springsu jako duboko zaglibio i ja ću mu okrenuti leđa. To sam rekla i Kleburnu.

— Znači, Kleburn te je nagovorio da radiš protiv Kovingtona, Eta?

Ona klimnu glavom.

— Taj debeljko nije škrt — odvrati ona. — A, meni je to bila prilika da odletim iz gnezda. Hoću da budem slobodna.

— Da li i Kleburn misli da si ti još uvek nevina devojkica, Eta?

Devojkica se osmehnula.

— Jesi li ljubomoran, Šejne? — upita ona. — Nemaš čega da se bojiš. Doduše, taj debeljko nije loš kako bi se po njegovom izgledu moglo zaključiti, ali on se ni u snu ne bi mogao da poredi s tobom. Čak ni taj silni novac mu u tom slučaju ne bi mogao da pomogne.

Zapadnjak je već odavno bio pustio njenu ruku.

Eta otkopča haljinu.

Zapadnjak je bio u pravu. Ispod haljine nije bilo nikakve druge odeće.

Okrugle grudi i divno telo! Pravi raj za oči.

Koji muškarac na ovom svetu bi mogao da odoli tim čarima!

Zapadnjak protrlja rukom čelo i osmehnula se. Ovog trenutka stvarno ništa lepše ne bi mogao da poželi.

Njena meka koža tamne boje presijavala se na oskudnoj svetlosti lampe. Kestenjaste oči presekle su Zapadnjaka.

A, kada je krenula prema njemu i zanjihala kukovima, Šejn je gledao kao da je začaran.

Kakve obline! Pa to je da čovek izgubi razum!

Ipak, imao je još toliko snage da odmahne glavom.

Ona je stala.

— Šta ti je sada, Šejne? — upita ona.

— Mislim da si se prevarila u meni. Eta. Nisam ja neki probisvet koji za nekoliko dolara nagrade vuče sa sobom dolare za takvu jednu odvratnu vreću od čoveka kao što je

Kleburn i posle toga se izgubi negde u divljini kao da ga nikad nije ni bilo. Meni se čini da si ti to morala odmah da vidiš, jer ti si pametna devojka, Eta!

Osmehnula mu se.

— Nemam takvo mišljenje o tebi, Šejne — reče ona. — Pre svega, ti nisi luralica niti neki probisvet, Šejne. A čak i da jesi, volela bih da vidim nekog koji tako brzo može da zaradi deset hiljada dolara!

— Nisam to hteo da ti kažem, Eta — reče Zapadnjak mirno. — Eto, da ti otkrijem tajnu. Nisam ja slučajno prihvatio posao kod Kleburna. Ja sam došao u ovaj kraj da otkrijem ko ovde muti vodu. Ili, da budem jasniji, hoću da šćepam za gušu tog nitkova koji je ubio šerifa i maršala.

Devojka se trгла.

Njene ruke koje su se bile podigle prema Zapadnjakovom vratu sada su se iznenada spustile.

Lepe usne Ete Loren su se stegle. Gledala je Šejna kao da je pred sobom ugledala nekog stranca koga nikad dotad u životu nije videla.

— Ti si jedno odvratno njuškalo! — viknu ona.

Zapadnjak sleže ramenima i isceri se.

— Ako ti tako kažeš, Eta, onda je možda i tako — odgovori on mirno. Prošao je pored nje i prišao stolici preko koje je ona prebacila svoju haljinu.

Nije rekla ništa.

— U svakom slučaju ti iz ove sobe nećeš izaći dok mi ne kažeš kakvu je to đavolski paprenu čorbu zakuvao Kleburn sa Kovingtonom — reče Šejn.

Ona je protrljala rukom čelo.

Zatim se uputila prema krevetu i sela.

Međutim, odjednom je skočila. Sela je na „deringer”.

Šejn se već stvorio pored nje. Bojao se da će cev pištolja već sledećeg trenutka biti uperena u njegove grudi.

Devojka je odmahнула rukom.

— Valjda nisi toliko lud da pomisliš kako ubistvo te dvojice zvezdonosaca ima neke veze sa Kleburnom, Šejne?

Visoki čovek se isceri.

— Nije samo da mislim, devojko — reče on. — Ja sam čak i ubeđen da tu nešto đavolski jako smrdi. Upoznao sam tog nitkova Rafusa Sengera koji je hteo da mi preseče grkljan svojim nožem. Na žalost, bio je jako nespretni i sam se ubio istim tim nožem. Ja mislim da je Senger sigurno učestvovao u ubistvu dvojice zvezdonosaca. A, moguće je čak i da ih je on sam lično ubio.

Eta Loren je prebledela.

— Ja to stvarno nisam znala, Šejne — reče ona. — To mi moraš verovati!

Ta prepredena devojka je imala smisla za glumu, ali Zapadnjak je ovog puta bio ubeđen da ona ne laže.

— Eta — promrmlja on — dai kaži već jednom istinu! — Šta je to oko čega se svađaju Kleburn i Kovington. Tu svakako nešto mora da postoji.

Stavila je ruku na usta.

Zapadnjak nije navaljivao da ona odmah izađe na videlo s istinom.

Možda će Eta ipak progovoriti?! Međutim, bio je siguran da ona nema nikakve veze s ubistvom dvojice zvezdonosaca. Ali, u svakom slučaju, ako bilo šta otkrije, Sejnu će biti mnogo lakše da nekako krene napred i bar pokuša da otkrije ono što ga je mučilo.

Devojka je najzad progovorila.

— Počelo je tako bezazleno — reče ona. — Tiler Kovington i Leonard Kleburn mrze jedan drugog do dna duše. Možda to ima neke veze s nekom ženom koju su obojica voleli. I, eto, tako su se zavadili. Rat nije objavljen, ali tu više nema mira. Pre deset meseci Kleburn je kupio desetak parobroda od nekog preduzeća u Sent Luisu. To ga je koštalo jako skupo, pogotovu što on u to vreme nije imao gotov novac. Ali, on je hteo po svaku cenu da se dokopa tih Misisipi-brodova, jer to mu je bila dosta povoljna prilika da Kovingtonu uzme plen ispred nosa.

Nakašljala se i nastavila dalje da priča.

— Tiler Kovington je vlasnik kompanije „Memfis—Stim-bout”. Posao je već bio zaključen, kad je iznenada došlo do tragedije. Svi brodovi su jedan za drugim eksplodirali kao da ih je sa mđavo potpalio i ubrzo se našli na dnu reke. Stručnjaci koji su pregledali olupine složili su se u tome da se po pravka ne bi isplatila jer se radi o starim brodovima koji su ionako uskoro morali da se povuku iz upotrebe. Kleburn je bio besan kao prerijski pas. Više od pola miliona dolara je izgubio dok si okom trepnuo. A kada je saznao da je doneдавно vlasnik tih brodova bio Kovington, Kleburn je skoro dobio srčani udar. Jer, sada mu je bilo jasno da je sve to namestio Kovington. Kleburn nije ni pokušao da se žali vlastima, jer taj đavelski opasni Kovington je sigurno imao svuda svoje ljude.

Zapadnjak se isceri. Nije imao ništa protiv ako ti matori jarci podvaljuju jedan drugom. Ali, ovde su stradali ljudi. Ubistva dvojice zvezdonosaca ne mogu tek tako da se zaborave.

— I, koliko ja mogu da razumem otad je Kleburn verovatno pokušavao svim snagama da vrati Kovingtonu udarac, zar ne?

Klimnula je glavom.

— Jedan deo Kleburnove osvete sam ja — reče ona. — Jer, on je znao da će svi ismejati Kovingtona kad saznaju da se taj stari lešinar verio sa Kleburnovom ljubavnicom. Ja sam to otkrila tek pre desetak dana kada se Kovington odlučio da krene u Kolorado Springs da bi Kleburnu ispred nosa zgrabio neki jako mastan zalogaš. Radilo se o velikom poslu. Obradovala sam se, jer to je značilo da je moje vreme druženja sa Kovingtonom najzad već jednom prošlo. A već mi je bilo svega dosta. Ja nisam žena koja može da bude dugo bez muškarca!

— Mislio sam da ti imaš nešto s tim Matonom? — reče Zapadnjak i isceri se.

Odmahnula je rukom.

— On je bio jedini kome sam mogla da verujem. Maton bi svakako primetio da sam pustila u svoj krevet nekog drugog muškarca. Eto, zato sam mu dozvolila da mi se približi da bih bila sigurna da me niko neće odati Kovingtonu.

— A, kako se Kleburn osvetio Kovingtonu za te brodove?
— upita Zapadnjak.

Ona odmahnu rukom.

— Ne znam baš tačno, Šejne. Čini mi se da se radi o velikim zalihama bakra. Rafus Senger ima diplomu geologa. Mislim da je jedan od najboljih u svojoj struci. Međutim, izgleda da se on prevario. Jer, inače ni za živu glavu ne bi dozvolio da Kovington kupi Hubbardov ranč na koji je Kleburn bacio oko.

— Da li je Kovington toliko glup da ne vidi kakva mu se zamka sprema? — upita Šejn.

— Naravno da on nešto sumnja, Šejne. Taj matori jarac je pokrenuo i boga i đavola da bi saznao šta je u toj celoj priči istina, a šta nije. Ako je taj Senger neka varalica, i ako je falsifikovao svoja dokumenta da bi se predstavio kao geolog, onda bi to morala biti prava majstorijska napisati tako nešto, a da to niko ne otkrije! Meni se ipak čini da tamo ima bakra. Ne mogu da otkrijem šta to Kleburn namerava.

— A šta misli Džok Hubbard?

Odmahnula je rukom i osmehnula se.

— Pitaj ga! — reče ona. — Otkud bih ja to mogla da znam. Misliš li ti da meni Kleburn priča o tome šta namerava da uradi? Ne!

Zapadnjak pređe rukom preko svojih usana.

Svakako da dosad nije pohvatao sve konce u svoje ruke. Ali, mnogo toga što se dešava u Stimbout Springsu mu je sada jasno.

Ti matori jarci Kleburn i Kovington misle da su jako blizu pobeđivanja nad svojim protivnikom.

Međutim, to ovog trenutka Zapadnjaka nije interesovalo. Da li će Kleburn očerupati Kovingtona ili će Kovington još jednom nasamariti Kleburna, to Šejnu više nije bilo važno. On je želeo da otkrije veo tajne koji se spustio iznad zagonetne smrti dvojice zvezdonosaca.

Izgleda da ove noći više neće moći ništa da sazna.

Zato nije mnogo oklevao kad se nežna ruka Ete Loren spustila na njegove grudi.

Kao trešnja rumene usne lepe žene spojile su se sa njegovim usnama. Toplo žensko telo privilo se uz njega

XXI

Za trenutak Zapadnjaku nije bilo jasno da li je stvarno čuo pucnjeve ili mu se to samo učinilo.

Naslonio se na krevet.

Sunčevi zraci prodirali su kroz zavese na prozorima.

Visoki čovek se trgao.

Ovog puta je sasvim jasno raspoznao prasak pucnja koji je dopro do njegovih ušiju iz glavne ulice grada.

Skočio je s kreveta i sklonio zavesu sa prozora.

Odmah je ugledao dvojicu muškaraca koji su pucali jedan na drugog ispred hotela „Stimbout“.

Maks Ripli je klečao u dubokom blatu koje je napravila kiša koja je preko noći pala. U svojoj ruci držao je teški armijski „kolt“. Iz cevi se još uvek pušilo.

I Ripli je izgleda bio pogođen. Odmah se videlo da je samo krajnjim naporom uspevao da se održi na nogama.

Samo nekoliko koraka dalje na zemlji je ležao Link Evori, pučaroš. Pored njega u blatu videli su se njegovi revolveri. Ruke opasnog strelca bile su naslonjene na njegovim grudima.

Maks Ripli koraknu napred.

Pao je u blato na ulici. Nije se više micao.

Zapadnjak je odmah uočio veliku crvenu mrlju na njegovim leđima. Odmah mu je bilo jasno da je Evori pucao u leđa Ripliju. Ali, košćati Ripli je ipak bio brz i pre sebe poslao tog podmuklog nitkova u pakao.

Šejn se brzo udalji od prozora.

Obukao se.

Na ulici je bilo mnogo radoznalaca. Ali, niko se nije usuđio da se približi dvojici momaka koji su verovatno već bili mrtvi ljudi.

Zapadnjak je upravo zakopčavao pojas za revolvere kad je neko kucao na njegova vrata.

— Šejne! — vikao je neko. — Požurite, zaboga!

Izgleda da je to bio debeli Kleburn.

— Zakasnio si, debeliko! — mumlao je Šejn dok je otključavao vrata.

Leonard A. Kleburn je utrčao u sobu kao bik u porculansku radnju. Pojurio je prema prozoru. Udario se rukom po čelu.

— Jeset li to videli, Šejne — ciknu on. Pokazao je rukom prema ulici i besno protrljao pesnicom svoju bradu. — Pa, to je Kovingtonovo delo! Nahuškao je tog ubicu na Riplija da bi me lišio svake zaštite.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Meni se učinilo da ste vi ionako hteli da se otarasite Riplija, Kleburne!

Plave oči velikog gazde Kleburna su se raširile. Namrštio se i stegao ruke u pesnice. Međutim, Zapadnjaku nije promaklo da se u očima debelika ocrtava nešto što liči na strah.

— Šejne! — huknu on. — U ovom teškom trenutku ne možete da me ostavite na cedilu sada kad mi je na!teže. Dao sam vam deset hiljada dolara koje ste iako lako zaradili. Dobićete još dvadeset hiljada ako počnete da radite za mene umesto Riplija.

— A od koga treba da vas čuvam, mister Kleburne? Ko vama želi neko zlo?

— Ko! — frknu debeliko. — To je sasvim jasno, niko drugi nego Kovington. Taj nitkov sada sedi gore u svom apartmanu i verovatno potpisuje ugovor o kupovini ranča od Džoka Hubarda i njegove kćerke Lize.

Zapadnjak zviznu kroz zube. To je bilo nešto jako zanimljivo.

— Onda, da krenemo, Kleburne! — predloži on. — To bi svakako trebalo da vidimo.

Kleburn nije nimalo oklevao. Izgleda da je još ranije bio odlučio da vidi šta se tamo gore dešava. Možda je pomislio da se tu još nešto može uraditi i da će uspeti da svog rivala izbaci sa koloseka kojim je krenuo.

Šejnu je bilo svejedno da li će taj prokleti ranč kupiti Kovington ili Kleburn.

Potrčao je uz stepenice i gore u hodniku sačekao Kleburna.

— Koja soba? — upita Zapadnjak.

Kleburn pokaza rukom prema vratima na kojima je bila napisana brojka 21.

Začudo, vrata nisu bila zaključana.

Ljudi koji su se nalazili u prostoriji zgledali su se u čudu kad su приметili Šejna i Kleburna kako ulaze.

Kovington je sedeo za pisaćim stolom. Pored njega je stajao slabašni Majk Pulaski i držao pero u ruci.

Klif Maton nalazio se s druge strane svoga gazde. Iscerio se neprijatno. Njegova desna ruka bila je naslonjena na dršku revolvera.

Zapadnjak nije obraćao pažnju na njega.

Oči visokog Šejna nisu mogle da se odvoje od mlade devojke koja je stajala pored stola.

Liza Hubbard! Pa to kao da je neka nova osoba.

Crvena suknja, bela bluza sa čipkama koja je jedva uspevala da zadrži nabujale grudi. Kovrdžava kosa bila je doterana. Lepo lice s rumenim usnama. Zapadnjaku se učini kao da sanja. A u tom snu, devojka lepša od majskog dana obasjanog sunčevim zracima.

Pored nje je stajao neki visok, snažan čovek širokih ramena. U svojim ogromnim rukama držao je šešir izgužvanog oboda. To je svakako morao biti Džok Hubbard.

Pored prozora se smeškala Eta Loren. I ona je bila iznenađena kad je ugledala Šejna i Kleburna.

Prvi se pribrao Kovington. Uzeo je pero iz Pulaskove ruke i napisao svoje ime na papir koji se nalazio na stolu ispred njega. Zatim je podigao pogled.

Leonard A. Kleburn pride pisaćem stolu.

— Šta ovo sada treba da znači, Hubarde! — viknu on ljutito. — Prodajete ranč Kovingtonu, a ne meni? Ja sam doneo zlatne dolare. Eno ih dole u mom apartmanu!

— Ti uvek kasniš, Leo! — reče Kovington. Iscerio se prema debeljku. — Bio bi pametan ako sedneš u svoju kočiju i podigneš prašinu na putu prema Kansas Sitiju. Ovde stvarno tebi neće nikada procvetati ruže.

Zapadnjaku se učinilo da je Kovington ovog puta gađno priklješti svog protivnika.

Kovington mahnula glavom.

Istog trenutka Maton je krenuo krupnim koracima prema vratima. Ubrzo je za sobom zatvorio vrata i nestao u hodniku.

Pulaski je izvadio iz torbe dva svežnja novčanica. Jednu gomilu novaca stavio je ispred Džoka Hubarda, a drugu ispred Lize.

Devojka i snažni čovek brzo uzeše novac.

Liza je pogledala Šejna dok je stavljala svežani dolara ispod svoje bluze.

Džok Hubbard je ćutao. Nije izustio nijednu reč. Uputio se prema vratima.

Liza i Pulaski krenuše za njim.

Zapadnjak je gledao Kovingtona. Izgleda da se taj veliki gazda nije bojao ni njega niti Kleburna.

— Šta ti hoćeš od mene, Leo? — upita on podrugljivo i isceri se prema debeliku — Stvar je sada gotova i ti moraš da podviješ rep i pomiriš se sa sudbinom. Ja sam u početku mislio da si mi ti namestio neku đavolski opasnu igru. Međutim, kasnije sam se uverio da si ti zaista jako glup i da nisi sposoban da zaključiš neki dobar posao.

Kleburn se namršti. Mahnuo je rukom Zapadnjaku.

— Šejne! — viknu on ljutito. — Urazumite ovog kućinog sina! Tresnite ga nekoliko puta po toj njegovoj poganoj njušci!

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Znaete šta, gospodo — reče on. — Ako imate neke nerasčišćene račune, onda to izravnajte svojim vlastitim pesnicama. Ja predlažem da mis Loren krene sa mnom, a vi napravite konačan obračun.

Tiler Kovington skoči iza svog pisaćeg stola.

— Šta vi tu uobražavate, bedni revolverašu! — riknu on besno. — Ja ću vas da...

Odjednom je prestao da govori. Kao da je izgubio dah kad je ugledao kako se Eta Loren osmehuje i hvata Šejna ispod ruke.

Zapadnjak se još jednom okrenuo na vratima prostorije.

— Nemojte biti tako zli jedan prema drugom, džentlmeni! — reče on i mahnu rukom Kleburnu i Kovingtonu.

Dvojica starih lešinara otpratili su ih pogledom sve dok nisu zatvorili vrata za sobom.

Primirje je izgleda trajalo samo trenutak. Jer ubrzo se začuo Kleburnov prodoran glas, a zatim je nešto teško palo na pod.

— Eto ti! — odjeknuo je glas Kovingtona. — Dobio si što si i zaslužio, stari lupežu!

— Idi u svoju sobu i zaključaj se. Eta — šapnu Zapadnjak devojci na uho. — Ja moram da potražim Hubardove!

Eta Loren je htela nešto da odgovori, ali Šejn je već trčao niz stepenice.

Bilo mu je jako važno da nađe tog Hubarda. Jer, to je bio jedini čovek koji bi mogao da mu nešto kaže što bi ga navelo na trag da otkrije ko je ubio dvojicu zvezdomosaca.

XXII

Iznad Zapadnjakove glave razbio se neki prozor. Čuo je Kovingtonov glas. Neka stolica probila je staklo gore na spratu i pala u blato glavne ulice.

Zapadnjak se isceri. Znači, njih dvojica još nisu završili obračun. Uostalom, dugo su ga i čekali i neka im bude po volji.

Šejn je odmah primetio Džoka Hubarda i njegovu kćerku Lizu. Nalazili su se nešto dalje u glavnoj ulici. Bili su baš negde ispred šerifove kancelarije.

Hubard je odjednom stao kao da je udario u neki nevidljivi zid.

Rekao je nešto svojoj kćerki.

Liza klimnu glavom. Okrenula se na drugu stranu i prešla na suprotnu stranu ulice.

Hubard je još jednom pogledao za njom i zatim skrenuo u sporednu ulicu iza šerifove kancelarije.

Zapadnjak potrča.

Nešto kao da je namirisao, ali nije znao šta.

Ljudi su se u čudu zgledali kad je on na silu prokrcio sebi put i nestao kao da ga je sam đavo odneo.

Stigao je do ugla šerifove kancelarije.

Iznenadio se kad je ugledao Džoka Hubarda kako viri iza ugla jedne zgrade

Zapadnjakova glava okrenula se u pravcu kuda je gledao Hubard.

Trgao se kada je ugledao devojkicu. Leni!

Ona mu je rekla da na putu za svoj stan prolazi iza šerifove kancelarije.

Zapadnjak pogleda zid kuće koja se nalazila na suprotnoj strani ulice.

„Milner strit“, pročitao je on. Dakle, tu stanuje Lena.

Ona je nestala iza kapije jedne kuće.

Istog trenutka krenuo je i Džok Hubard. Pošao je prema kapiji kuće kuda je prošla Leni.

Zapadnjak se ujede za donju usnu. Šta li to traži Hubard kod nje?

Odjednom mu je palo na pamet nešto strašno! Možda je devojkica videla kako je ubijen maršal Sjedinjenih Država?

Zapadnjak nije dugo oklevao. Potrčao je brzo. Čak se nije obazirao na to što postoji opasnost da ga Hubard primeti.

Ali, rančer se nije nijednom okrenuo. Ubrzo je nestao u ulazu gde je ušla Leni.

Šejn potrča još brže. Stigao je.

Kapija nije bila zaključana.

Čuo je odmah da neko duboko diše. Iz sobe s njegove leve strane!

Vrata su bila odškrinuta.

Zapadnjak izvadi revolver iz futrole i gurnu nogom vrata.

Džok Hubard se okreće prema njemu.

Lena je iskoristila priliku i ujela Hubarda za ruku koju je bio naslonio na njena usta.

Hubard kriknu kao da ga je zmija ujela. Hteo je da je zgrabi za kosu, ali ona je jednostavno pala na pod sobe tako da je Hubard ostao praznih šaka.

Međutim, u drugoj Hubardovoj ruci odjednom se stvorio nož sa dvostrukim sečivom.

Zapadnjak je tog trenutka poverovao da se pred njim nalazi ubica dvojice zvezdonosaca.

Šejn je mogao da puca, ali je hteo Hubarda živog. Možda

će taj snažni čovek propevati i otkriti mu neke tajne da bi te nitkove Kleburna i Kovingtona zatvorio i izveo ih pred sud.

To što je Zapadnjak za trenutak oklevao, umalo ga nije koštalo života.

Snažni Džok Hubard bacio se na njega kao divlja zver. Sjajne oštrice noža sevnuse ispred Zapadnjakovih očiju.

Lena ciknu.

Šejn podiže svoju levu nogu prema Hubardu. To je, izgleda, zbunilo snažnog čoveka. Ipak, nož je zakačio Šejna.

Zapadnjak riknu. Osetio je bol u ramenu.

Posrnuo je natrag i udario leđima u vrata ormara koji se nalazio iza njega.

Neka stolica pade na patos.

Hubard opsova.

Zapadnjak se munjevito uspravio.

Ali, tog trenutka osetio je kako ga je Leni uhvatila za ruku i stegla ga.

— Šejne! — reče ona tiho. — Ostani ovde pored mene. Molim te, ostani... Ne želim da budem sama kad...

Zapadnjak je istrgao svoju ruku. Otvorio je vrata i promolio glavu u hodnik.

Istog trenutka prasnu pucanj iz revolvera. Zatim još jedan.

Zapadnjak je čuo kako je olovo fijuknulo pored njegove glave. Ali, istovremeno je kriknuo i Hubard. Pao je.

Zapadnjak skoči i prevrnu se na podu.

Ipak, uspeo je da primeti Matona koji je sa dva revolvera u svojim rukama stajao na suprotnoj strani ulice.

Hubard je ustao posrćući. Nalazio se jako blizu Šejna. Naleteo je na kuglu koju je Klif Maton namenio Zapadnjaku.

Snažni rančer je posrnuo, ali nije pao.

Šejn nije mogao da puca, jer mu je Hubard zaklanjao vidik. Klif Maton je iskoristio povoljnu priliku i sakrio se iza jednog stuba.

Odatle je otvorio vatru na Šejna, jer rančer je izgleda bio opasno pogođen i jedva je uspevao da se nekako zadrži na nogama.

Zapadnjak brzo odgovori na vatru. Iz njegovog „remingtona” odjeknuše dva pucnja jedan za drugim.

Video je jasno da su olovne kugle zaparale drvo na stubu iza koga se sakrio Maton. Međutim, tog revolveraša nisu stigle.

Šejn se uplaši. Ležao je tu na zemlji kao neka meta i potrebno je da neko samo malo pažljivije nanišani, povuče obarač i on će krenuti na onaj svet.

Zapadnjak je pucao još jednom.

Olovna kugla zabi se u drveni stub iza koga se nalazio Maton.

Zapadnjak se ponovo prevrnu. Sada su kugle iz Matonovog revolvera zujale kao da ih sam davo šalje da fijuču oko njegovog tela.

Međutim, Maton je izgleda bio i suviše siguran da će tako lako izaći na kraj sa Šejnom. Skočio je i izašao iza stuba. Ispružio je ruku sa revolverom.

To je bila povoljna prilika za Zapadnjaka. Nije dugo oklevao. Povukao je obarač.

Međutim, čulo se samo škljocanje. Šejn je pomislio da se zaglavio metak u njegovom „remingtonu“.

Maton je krenuo nekoliko koraka napred.

U tamnim očima tog revolveraša sevnulo je nešto što je ličilo na pobjedu.

Znači, nema milosti za pobeđene!

— Šaljem te u pakao, Šejne! — ciknu on.

Šejn je netremice gledao u cev Matonovog revolvera.

Ali, ne lezi vraže!

Tog trenutka pojavio se neki stari čovek na ulici i polako krenuo prema mestu gde su se nalazili Šejn i Maton.

I, gle čuda! Pre nego što je Maton uspeo da povuče obarač na svom revolveru, odjeknula je eksplozija.

Sačmarica!

Maton pade pored Šejna u blato kao da ga je grom pogodio.

Zapadnjak se uspravi.

Njegovo oštro oko je već bilo primetilo Mek Kleva koji je sada već ponovo punio svoju sačmaricu.

Stari čovek je stao pored Matona.

— Ne mrdaj! — reče Mek Klev. — Inače, može se dogoditi da dobiješ još jedno punjenje u tur!

Zapadnjak pogleda Džoka Hubarda koji je ležao na leđima i teško disao.

Rančer nije bio mrtav. Njegova ruka grčevito je stezala nešto što se nalazilo ispod njegove karirane košulje.

Svežanj novčanica koji je dobio od Kovingtona pomisli Zapadnjak!

Šejn kleknu pored rančera. Nije mu smetalo to što je blato isprljalo njegove pantalone na kolenima.

Hubard sigurno neće uspeti da ostane među živim ljudima. Matonova kugla ga je đavolski opasno pogodila u levu stranu grudi. Iz rane je neprestano curila krv.

— Zašto si hteo da ščepaš Lenu za gušu, Hubarde? — upita Zapadnjak promuklim glasom.

Sive oči rančera zurile su ukočeno u Šejna. U njima se ogledalo da je svestan toga da je gotov. Pokrenuo je polako suve usne.

Zapadnjak je morao da se sagne još više da bi čuo šta rančer kaže.

— Ona, Lena zna da sam ja ubio maršala — šaputao je snažni čovek. — Ja sam je video... kad sam posle ubistva izašao iz šerifove kancelarije. A juče sam čuo da si ti bio s njom. Ti si posle toga ispitivao Rafusa Sengera...

Zapadnjak je hteo da ustane kad je Hubard podigao svoju desnu ruku i uhvatio Šejna za jaknu.

— Evo ti! — reče rančer. — Moj novac. Uzmi ga! Ona će kupiti zemlju...

— Koju zemlju? — upita Šejn.

Rančer pade ponovo u blato na ulici. Njegov pogled bio je uperen negde u daljinu.

Šejn se namršti. Uspravio se.

Tek sada je primetio starog Mek Kleva pored sebe.

— Ja znam na koju je zemlju mislio — reče stari pomoćnik šerifa. — Ali, to je sada već kasno. Jer, oni su hteli da upotrebe Sengerov novac kako bi sakupili osamdeset hiljada dolara da kupe državnu zemlju!

Zapadnjak nije razumeo ništa. Kao da je Mek Klev govorio nekim tamo japanskim jezikom.

Bilo mu je jedino jasno da je Lizi Hubard nedostajalo još četrdeset hiljada dolara da bi zaključila jedan dobar posao.

— Dovedi Lizu ovamo, Mek Kleve! Ostalih četrdeset hiljada ću nabaviti ja. Gde da se nađemo?

Mek Klev se isceri.

— U državnoj kancelariji — reče on promuklo. — To je pedesetak jardi odavde. U glavnoj ulici, naravno.

Zapadnjak potrča kao da ga je zolja ujela. Šta će Mek Klev uraditi sa ranjenim Matonom njemu tog trenutka nije uopšte bilo važno.

Ispred hotela „Stimbout“ bila se okupila velika gomila radoznalih ljudi.

Sa drugog sprata još uvek se čula tutnjava kroz razbijeni prozor. Dvojici boraca izgleda nije smetalo ništa više na ovom svetu. Ni pucnji iz pištolja, niti galama ljudi koji su vikali. Njima je sigurno bilo u ovom trenutku najvažnije da jednom već unište svog protivnika!

Na jednom drugom prozoru Zapadnjak je ugledao lepo lice Ete Loren. Mahnula mu je rukom.

Devojka ga je dočekala već u hodniku.

— Eta — reče on dahćući. — Imaš li četrdeset hiljada dolara za jedan dobar posao?

Trgla se.

— Nemam ja novca kod sebe, Šejne!

— Pozajmi od Kovingtona!

— Ti si stvarno jedan kućkin sin, Šejne — reče ona tiho. — Ali, ja te volim takvog kakav si!

Zapadnjak je čuo tutnjavu na drugom spratu. Znao je da mu je preostalo jako malo vremena. Nekako instinktivno je osetio da tu ima neke veze s planom Kleburna da uništi Kovingtona.

Ušao je u Kleburnovu sobu i uzeo pojas sa zlatnim dolarima. Opasao ga je sebi oko struka, mada je znao da to više nije smeo da učini.

Krenuo je niz stepenice.

Eta Loren je morala da mu pomogne, jer skoro da je pao pod pritiskom teškog tereta.

XXIII

Mek Klev i Liza Hubard su ih već čekali.
Lizino lice je bilo prekriveno suzama.

Stari Mek Klev je potegao pištolj i uperio ga u čoveka iza tezge.

— Drugi vlasnik je Šejn! — ciknu on.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Nemam toliko novca, Mek Kleve — reče on. — Mislim da će mis Loren morati da uskoči u ovaj posao.

Liza i Mek Klev se trgoše kao da ih je guja ujela.

— Nemate čega da se bojite — reče Šejn. — Ona nije ni za Kovingtona niti za Kleburna. Ovo joj je prilika da se osamostali i da više ne zavisi ni od koga.

Liza Hubard je brisala suze. Izgleda da se nije baš jako obradovala što Eta Loren meša svoje prste u ovaj posao, ali bilo joj je jasno da mora to da prihvati, jer drugog izbora nije imala.

— Plaćanje samo u gotovom! — ciknu mali čovek iza tezge.

Liza izvadi svežanj novčanica.

Zapadnjak skide sa sebe teški teret zlatnih dolara.

Liza Hubard i Eta Loren potpisale su ugovor o kupovini.

Dok je mali čovek iza tezge brojao novac Šejn je povukao za rukav Mek Kleva u stranu.

— Šta ovo sada treba da znači? — upita on tiho.

Mek Klev odmahnu rukom. Ispričao mu je sve.

Taj đavolski Rafus Senger se pojavio jednog dana na imanju Džoka Hubarda i uz dozvolu rančera počeo da traži rudu. Brzo je otkrio da bakra ima ali kolike su zalihe to nije mogao da kaže.

Poslao je telegram Kleburnu.

Ono što se dalje dogodilo bilo je dobro poznato Šejnu.

Kleburn je računao na to da će Kovington kupiti ranč a da on posle toga prisvoji tu državnu zemlju. To je bila dobro postavljena zamka.

Ali u međuvremenu se Rafus Senger zbližio sa Hubardom. Hteli su zajedno da nasamare Kleburna i ugrabe mu plen ispred nosa.

Nervozni Hubard je jednog trenutka pobesneo i ubio šerifa kada mu je taj zvezdonosac rekao kako mora da mu objasni kakvu to svinjariju rančer sprema.

Hubard nije video nikakav drugi izgled nego da ubije i drugog čoveka koji je krenuo da otkrije njegovu prljavu rambu.

Mek Klev je odmah prepoznao Hubarda kada se rančer pojavio po drugi put u šerifovoj kancelariji. Stari lisac, pomoćnik šerifa, je odmah ocenio da nema nikakve šanse protiv Hubarda i Sengera i jednostavno je nestao kao da ga je zemlja progutala. Znao je samo to da će Kleburn poslati nekog čoveka s novcem i on se nije prevario. Osetio je dobro gde treba da ga sačeka.

Liza Hubard je gorko plakala. Nije znala da je njen otac ubica. Prišla je brzo Šejnu i naslonila se na njegove grudi.

Eta Loren se namrštila. Osetila je da joj ta Liza Hubard može biti opasan protivnik.

Činovnik je još uvek polako brojao novac.

Ali, ne lezi vraže! Vrata su se odjednom otvorila kao da ih je sam đavo zavitlao.

Unutra je ušao Kleburn.

Ugledao je novac i ljude unaokolo. Razumeo je šta se ovde radi.

— Odakle vam taj novac, čoveče! — riknu on.

— Ovim je mis Loren platila svoj udeo u kupovini državne zemlje. — objasni činovnik.

Za trenutak je izgledalo da će Kleburn spraviti sa zemljom tog žgoljavog čoveka ispred sebe. Jer, njegovo lice je bilo crveno kao da ga je sam đavo namazao nekom posebnom bojom iz paklenih kazana.

— Kleburne — reče Zapadnjak — pomislite na to da je i Kovington izgubio ovaj posao. Možda će vam u tom slučaju ipak biti lakše!

Veliki gazda Leonard A. Kleburn uperi svoj pogled u Loru.

— Ti nešto imaš sa ovim kučkinim sinom — frknu on besno. — Znao sam da si jedna obična drolja!

Liza Hubbard se trže.

— Molim vas da ne govorite tako ružne reči o mojoj partnerki, mister Kleburne — reče ona mirno. — Osim toga, ja nešto imam sa ovim čovekom, a ne ona.

Zapadnjak sleže ramenima. Možda je i tako!

— Hajde, Mek Klev — reče on. — Moramo malo srediti kancelariju. A, svakako treba da se pobrinemo i o ranjenom Matonu.

Stari lisac Mek Klev podiže obrve i isceri se.

— Služba je služba! — promrmlja on. — A rakija je rakija!

Zapadnjak istrča na ulicu. Čuo je još Kleburnove psovke. Ali, to ga nimalo nije brinulo.

Čuo je korake za sobom.

— Ne brini za toga nitkova Matona — reče Mek Klev. — Taj lupež je toliko napunjen olovom da će doktor imati dovoljno mnogo posla da ga isprazni. Možda čitavu jednu nedelju dana. Prokleti uncut!

Zapadnjak se osmehnu.

— Ali, Mek Klev — reče on brzo — pa i ti si negde tu blizu. Ukrao si mi poslednju bocu viskija iz sedla. Nije mi zbog pića, ali mogao sam biti ranjen. I, šta onda, da trčim do sledećeg potoka sa vodom?

Stari čovek pljesnu šakama i nasmeja se.

— Šejnel! — reče on. — Pa u tom slučaju, bilo bi stvarno šteta da se troši viski na tako žilavu kožu. Neka si ti živ i zdrav, a za ostalo ćemo lako, momče!

Stari čovek je stvarno bio duhovit. Ali, Zapadnjakove misli su odlutale nekud daleko.

Za koju da se odluči? Liza Hubbard je bila mlada i neodoljiva. Eta Loren zrela žena sa oblinama kojima bi retko koji muškarac na ovom svetu odoleo!

Pao je i peti viski u krčmi. Zapadnjak se osmehnu.

— Izgleda da je najbolje da spakujem svoje stvari, **Mek Kleve!** — reče on. — Oдох, daljina me zove!

Stari čovek udari dlanom o dlan. Osmehnuo se zadovoljno.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

SLEDEĆA SVESKA ŠEJN

BROJ 78

DŽEK SLEJD

LOVCI NA ZLATO

– Pa taj Šejn je jedan običan naduvenko –
reče Abe Golmen. – Trebalo je odmah da ga
upucaš i da nakrivimo šesire!
King Džesap je čutao. Njegovo lice je bilo mračno
kao prolećno vreme pred oluju.
Ali, ne lezi vraže! Nikad se ne zna šta nosi dan
a šta noć!
Snažni Zapadnjak odjednom munjevito čizmom
gurnu vatru.
Trojica lovaca na zlato potegoše revolvere.

izlazi 16. novembra 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.